

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΚΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η'

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 626

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

✱

Έν Αθήναις, 5 Ιουλίου 1892

✱

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Έν Αθήναις	φρ.	8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις	•	8.50
Έν τῷ ἑξωτερικῷ	φρ. χρ.	15.—
Έν Ρωσίᾳ	ροῦβλ.	6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

X. Ψ. Ω., ἀπομνημονεύματα ἀστυνομικοῦ ὑπαλλήλου, κατὰ τὸ ἀγγλικόν. — Εὐγενίου Σκριῖδ : ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΠΡΩΤΥΠΟΥΡΓΟΣ. — Henri de Foville : Ο ΘΘΕΛΟΝΤΗΣ, (τέλος).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΣΕΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν δανείων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

X. Ψ. Ω.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ

Α'

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙΣ

Ένιοτε ἀστυνομικός ὑπάλληλος, ἐνῶ ἀσχολεῖται ἵνα ἀνακαλύψῃ τὰ ἔχνη κακουργήματος, ὠθεῖται μοιραίως ἐπὶ τὰ ἔχνη ἑτέρου. Σπανίως βμως δύναται νὰ ἀνακαλύψῃ περιπτώσεις μεγάλου ἐνδιαφέροντος καὶ γεγονότα ἀπροσδόκητα ὡς τὰ κατωτέρω ἀφηγούμενα.

Έπὶ τινὰ καιρὸν οἱ ὀξυδερκίστεροι καὶ εὐφρέστεροι ἀστυνομικοὶ πράκτορες τῆς Βασιγικῆς δὲν ἠδυνήθησαν ν' ἀνακαλύψωσι συμμορίαν κιβδηλοποιῶν, οἱ ὅποιοι κατεπλημμύρισαν τὴν δυτικὴν Μασσαχουσέτην διὰ κιβδηλῶν τραπεζικῶν γραμματίων. Ἡμέραν τινὰ ἐγνώσθη εἰς Βασιγικῶνα ὅτι πλείστα ὕποπτοι ἐπιστολαί, κατὰ τὰ φαινόμενα, ὑπὸ τὴν ἀπλὴν ἐπιγραφὴν : X. Ψ. Ω. ἀπεστέλλοντο καθ' ἑκάστην διὰ τοῦ ταχυδρομείου ἐκείνου. Καὶ ἐπειδὴ ἐπιστεύθη ὅτι πολὺ πιθανὸν εἶ' αὐτῶν νὰ ἀνκαλυφθῇ ἡ κλεῖς τοῦ μυστηρίου τούτου, ἀπεστάλην ἵνα ἐρευνήσω τὰ τῆς μυστικῆς ταύτης συμμορίας.

Ὁ Ἰούνιος τοῦ 1881 ἦτο περὶ τὰ μέσα, ὁ δὲ καιρὸς εὐχάριστος. Μόλις κατῆλθον τῆς ἀμαξίας, καὶ ἰδοὺ ἐνώπιόν μου ἡ Βράνδον μὲ τὰς μακρὰς καὶ εὐθείας αὐτῆς ὁδοὺς καὶ τὰς διπλὰς δένδρσοιχίας τῆς.

Τὴν ἀνατεθεῖσάν μοι ἐντολὴν ἔχων ὑπ' ὄψει ἐπορεύθη παρὰ ταῦτα πρὸς τὸ ταχυδρομεῖον καὶ συνεννοηθεὶς μετὰ τοῦ διευθυντοῦ ἐπελήφθη τῆς ἐξετάσεως ἐπιστολῶν ὑπὸ τὴν ἐπιγραφὴν X. Ψ. Ω.

Ἦσαν δώδεκα, ἀπασαι ὁμοίοσχημοι, μιᾶς ἐξαιρουμένης, αἱ δὲ ἐπιγραφαὶ των, διὰ διαφόρου χαρακτῆρος γεγραμμέναι, διηθύνοντο πρὸς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν, ἂν καὶ ἀπεστέλλοντο ἐκ διαφόρων πόλεων τῆς Ἀγγλίας. Ὁ φακέλλος τῆς ἀνομοίου ἐπιστολῆς ἦτο κυανοῦς, ἐνῶ τῶν λοιπῶν κίτρινος, ἀριστερῶ δὲ τοῦ φακέλλου ἀνεγινώσκοντο τὰ ἐξῆς :

«Νὰ μὲνῃ ἐν τῷ ταχυδρομείῳ».

— Ποῖος ἔρχεται συνήθως καὶ λαμβάνει τὰς ἐπιστολάς αὐτάς ; ἠρώτησα τὸν διευθυντήν.

— Οὔτε ἐγὼ τὸν γνωρίζω, οὔτε ἄλλος κανεὶς. Ἐρχεται συνήθως ἐφ' ἀμαξίας περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ζητεῖ τὰς ἐπιστολάς μὲ τὴν ἐπιγραφὴν X. Ψ. Ω., καὶ ἀφοῦ τὰς λάβῃ, ἀναβαίνει πάλιν εἰς τὴν ἀμαξίαν του, χωρὶς νὰ εἶπη λέξιν.

— Δὲν εἰμπορεῖτε νὰ μοῦ τὸν περιγράψετε ;

— Εἶνε πολὺ ἰσχνὸς καὶ κοντός. Ἡ ὄψις του εἶνε κατὰ κίτρινη καὶ ὠχρὰ πιθανὸν νὰ εἶνε ἀσθενής. Ἄν οἱ ὀφθαλμοὶ του δὲν ἦσαν διαπεραστικοὶ καὶ ζωηροί, θὰ τὸν ἐνόμιζον ἀβλαβῆ.

Ὁ τύπος οὗτος δὲν μοὶ ἦτο ἄγνωστος.

— Πολὺ ἐπεθύμουν νὰ τὸν ἔβλεπον, εἶπον.

— Θὰ περιμένετε μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἐπρόσθεσεν ὁ διευθυντής. Ποτὲ δὲν ἔρχεται ἐνωρίτερα. Ἐλάτε κατὰ τὰς ἑπτὰ καὶ θὰ φροντίσω νὰ τοῦ δώσωτε μόνος τὰς ἐπιστολάς του.

Συγκατετέθη, ἀλλὰ μόλις ἐξῆλθον τοῦ ὀψαρίου τοῦ διευθυντοῦ, παρετήρησα κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους νέον τινὰ προχωροῦντα ταχέως.

Ἐφθάσε πρὸ τῆς θυρίδος τοῦ ταχυδρομικοῦ γραφείου, καὶ ἐζήτησε τὰς ἐπιστολάς του, ἐγὼ δὲ ἔλαβα καιρὸν νὰ τὸν παρατηρήσω καλῶς. Ἐφαίνετο εὐγενὴς τοὺς τρόπους, ὠραῖος τὴν μορφήν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα του ἦτο ἀνήσυχον. Ἴσως ἐνεκα ἐμποδίου τινὸς αἱ ἐπιστολαὶ του δὲν τῷ ἐδόθησαν ἀμέσως, καὶ ἕκαστον λεπτὸν παρερχόμενον ἐφαίνετο ὅτι ἠῤῥανε τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ ἀγωνίαν του. Ἠπόρου διὰ τὴν ἀνησυχίαν του ἐκείνην συλλογιζόμενος τὰς πιθανὰς αὐτῆς αἰτίας, ὅτε ἠκουσα τὸν διευθυντήν νὰ μὲ κράξῃ. Ἐτρέξα πρὸς αὐτόν.

— Δὲν ἤξεύρω τί νὰ ὑποθέσω, μοὶ εἶπεν, ἀλλὰ πρῶτην φοράν ἔρχεται ἄλλο πρόσωπον νὰ ζητήσῃ μίαν μόνον ἐπιστολὴν διευθυνομένην πρὸς τὸν X. Ψ. Ω.

— Μίαν ; ἀπεκρίθη.

— Μάλιστα.

— Δώσατέ του ὅλας τὰς ἐπιστολάς, μὲ τὴν ἐπιγραφὴν Χ. Ψ. Ω., ἐπανέλαβον, καὶ θὰ ἴδωμεν.

Καὶ ἀπεσύρθη εἰς μέρος, ἐξ οὗ ἠδυνάμην νὰ παρατηρῶ ὅλας τὰς κινήσεις τοῦ νέου.

Ὁ διευθυντὴς ὑπήκουσε καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν νέον ὅλας τὰς ἐπιστολάς, τὰς διευθυνομένας πρὸς τὸν Χ. Ψ. Ω. Ὁ νέος ἐξεπλάγη παρατηρήσας τὴν δέσμην ἐκείνην τῶν ἐπιστολῶν καὶ :

— Δὲν εἶνε ἰδικαί μου ὅλαι, εἶπεν ἐκπληκτος.

Ἐν τούτοις ἀποσυρθεὶς εἰς μίαν γωνίαν ἤρχισε νὰ ἀποσφραγίσῃ μίαν πρὸς μίαν τὰς ἐπιστολάς καὶ ὅταν τὰς διέτρεχεν ἡ μορφή του ἠλλοιοῦτο. Ἡ ἐπιστολὴ ὅμως μὲ τὸν κυανοῦν φακέλλον τοῦ ἔκαμε φαίνεται μεγάλην ἐντύπωσιν. Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἀνέγνωσε τὴν σύντομον ἐκείνην ἐπιστολήν, εἶτα τὴν συνέπτυξε τάχιστα, τὴν ἐπκνέθεσεν ἐντὸς τοῦ κυανοῦ φακέλλου, τὸν ὅποιον ἐκράτει μετὰ τῶν ἄλλων ἐπιστολῶν διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ταχυδρομείου.

— Θὰ λαμβάνῃ καὶ ἄλλος ἐπιστολάς μὲ τὴν διευθυνσιν Χ. Ψ. Ω., εἶπε πλησίασας εἰς τὴν θυρίδα τοῦ ταχυδρομείου.

Καὶ ἀφῆκεν ὅλας τὰς ἐπιστολάς, ἐκτὸς μιᾶς, τῆς εὐρισκομένης εἰς τὸν κυανοῦν φακέλλον, τὴν ὅποιαν μετὰ ταχείας κινήσεως ἔρριψεν εἰς τὸ θυλάκιόν του.

Εἶτα χαιρετίσας ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως τοῦ ταχυδρομείου.

Οἱ ταχυδρομικοὶ ὑπάλληλοι καὶ ἄλλοι πολλοί, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφάνετο ἄγνωστος, ὡς καὶ εἰς ἐμέ, τὸν περητῆρον περιέργως.

Εἰσῆλθεν εἰς καπηλεῖον ἐκεῖ που εὐρισκόμενον. Ἐνόησα ὅτι θὰ ἔμεινεν ὀλίγον ἐκεῖ καὶ ἐπανῆλθον πρὸς τὸν διευθυντήν.

— Λοιπόν, εἶπον ἡρέμα, τὸ σχέδιόν μου ἐπέτυχε θαυμασίως. Ἄς ἀναγνώσω τὰς ἐπιστολάς αὐτάς, ἀφοῦ εἶνε ἀνοικταί. Μιὰ μ'κατὰ δὲν θὰ βλάψῃ κανένα ἄλλον παρὰ μόνον τὸν ἔνοχον.

Ὁ διευθυντὴς ἠρήθη, ἀλλὰ τὸν κατέπεισα. Ἐλαβα τὰς ἐπιστολάς καὶ τὰς ἀνέγνωσα. Ὁμολογῶ ὅτι ἐλυπήθην διὰ τοῦτο. Ἐκ τῆς ἀναγνώσεως δὲν ἠδυνήθην νὰ ἀνακκλύψω τίποτε περὶ τῆς συμμορίας τῶν κιβδηλοποιῶν.

— Κοινὴ ἀπάτη, ἀνεφώνησα.

Καὶ μετὰ ὀυσαρεσκείας συνέλεξα τὰς ἐπιστολάς, διὰ νὰ τὰς τοποθετήσω.

Αἰφνης ὅμως παρετήρησα εἰς ἓνα καὶ τὸν αὐτὸν φακέλλον καὶ ἄλλην ἐπιστολήν. Τὴν ἔλαβα καὶ τὴν ἀνέγνωσα. Ἐξεπλάγη, διότι ἂν δὲν ἠπατώμην, ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη ἦτο ἡ αὐτή, τὴν ὅποιαν μὲ τόσον ἐνδιαφέρον ἀνεγίνωσκεν ὁ ἄγνωστος, καὶ ἡ ὅποια περιείχετο εἰς τὸν κυανοῦν φακέλλον. Πῶς ὅμως εὐρέθη ἐκεῖ ; Τὸν εἶδον μὲ τοὺς ὀφθαλμούς μου νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὸν κυανοῦν φακέλλον, ἀφοῦ τὴν ἀνέγνωσε, καὶ κατόπιν εἰς τὸ θυλάκιόν του. Ὁ κυανὸς ὅμως φακέλλος δὲν ὑπῆρχεν. Δὲν ἠδυνάμην τί νὰ ὑποθῶ. Κατόπιν ὅμως ἐσκέφθην, πολὺ πιθανόν, ὡς ἐκ τῆς ἀνησυχίας ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήφθη κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς, ἀντὶ νὰ τὴν θέσῃ εἰς τὸν κυανοῦν φακέλλον, τὴν ἔθεσεν εἰς ἕτερον. Ὅπως δὴποτε κατὰ τὴν περίστασιν ταύτην εὐνοήθην ἀρκετὰ ὑπὸ τῆς τύχης.

Ἡ ἐπιστολὴ ἦτο γεγραμμένη διὰ χαρακτῆρος παραμορφωμένου, περιεῖχε δὲ τὰ ἐξῆς :

«Τὰ πάντα βαίνουνσι καλῶς. Ἐφθασεν ἡ ὥρα τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα καὶ ἡ ἐπιτυχία βεβαία. Παρευρέθητι εἰς τὴν ἀναδενδράδα, κατὰ τὴν βορειανατολικὴν γωνίαν τῶν γαιῶν, τὴν 9 μ.μ. ἀκριβῶς. Θὰ σοὶ δεθῇ προσωπίς καὶ ἄλλα τινά, ἀναγκαῖα πρὸς ἐξασφάλισιν καὶ ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ σου. Δὲν θὰ ἔδυνῃ νὰ ἐπιμείνῃ περισσότερον. Ἡ λέξις δὲ ἡ θὰ γνωρίσῃ τοὺς φίλους σου εἶνε

«ΚΙΒΔΗΛΟΣ».

— Χμ ! εἶπον καθ' ἑαυτὸν, πλησιάζομεν ἐπὶ τὰ ἴχνη.

Καὶ ταχέως ἀντέγραψα τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης εἰς τὸ σημειωματάριόν μου, κατόπιν μὲ τὸ κονδυλομάχαιρόν μου ἐξεσα τὴν λέξιν βορειανατολικὴν καὶ μετὰ προσοχῆς ἔγραψα βορειοδυτικὴν καὶ ἀφῆκα τὴν ἐπιστολήν, διότι βεβαίως, ὁ ἄγνωστος, ὡς ἤθελε παρατηρήσει ἐντὸς τοῦ κυανοῦ φακέλλου, θὰ ἔβλεπεν ὅτι ἡ ἐπιστολὴ δὲν ὑπῆρχεν ἐντὸς αὐτοῦ, καὶ τότε θὰ ἐπέστρεφε διὰ νὰ τὴν ζητήσῃ μετὰ τῶν ἄλλων, τὰς ὁποίας ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ταχυδρομείου.

Δὲν ἠπατήθην. Μόλις ἀφῆκα τὰς ἐπιστολάς ἐπέστρεψε, καὶ λαβὼν ἐκείνην τὴν ὅποιαν κατὰ λάθος ἀφῆκε μετὰ τῶν ἄλλων, διηυθύνθη πρὸς τὸ καπηλεῖον.

— Ἄν ἀναγνώσῃ βορειοδυτικὴν ἀντὶ βορειανατολικὴν δὲν θὰ ἐκπλάγῃ, θὰ τὸ ἀποδώσῃ εἰς ἀπάτην τῆς μνήμης, εἶπον καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ ἀποτανθεὶς πρὸς τὸν διευθυντήν τὸν ἠρώτησα ποῖον μέρος τῆς συνοικίας ἐκείνης εἶχεν ἀναδενδράδα, μὲ ἐκτεταμένας γαίαις.

— Ἐν μόνον, ἀπεκρίθη, τοῦ κυρίου Βένσων. Οἱ ἄλλοι κάτοικοι εἶνε πολὺ πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουν οὔτε γαίας οὔτε ἀναδενδράδας.

— Καὶ ποῖος εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Βένσων :

— Ὁ πλουσιώτερος καὶ ὀλιγώτερος ἀγαπώμενος εἰς τὸ μέρος αὐτό. Ἦλθε πρὸ δύο ἐτῶν ἐκ Βοστώνης καὶ ἐκτίσεν μέγαρον κατάλληλον διὰ Βασιλεία. Τὴν αἰτίαν κανεὶς δὲν τὴν γνωρίζει. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εὐχαριστεῖται νὰ μὲνῃ ἐδῶ, ἂν καὶ τὰ τέκνα του ἔχουν ἄλλας ιδέας, διότι τοῦ υἱοῦ του τοῦ ἀρέσει νὰ περιπατῇ εἰς τὰ κτήματά του, νὰ βλέπῃ τὰ δένδρα του καὶ νὰ δένη τὰ κλημάτα του. Ἡ θυγάτηρ του, ἡ δεσποινὶς Κάρρη, διαφέρει αὐτῆς τῆς ἀρέσει ἡ συναναστροφή, ἀλλ' ὁ πατήρ της πολὺ ὀλίγον τῆς τὸ ἐπιτρέπει νομίζει δὲ ὅτι δὲν πρέπει κανεὶς νὰ καθῆται εἰς τὰ ὀμοῦρα τῆς ὑποδοχῆς, διότι καὶ αὐτὸς δὲν καθῆται ποτὲ ἐκεῖ, ἀλλὰ μένει εἰς τὴν βιβλιοθήκην του ἢ εἰς ἄλλο ἀπόκεντρον ὀμοῦρατιον. Τί περιεργὸς ἄνθρωπος !

— Ἐργάζεται ;

— Ὑποθέτω, διότι κανεὶς ποτὲ δὲν τὸν βλέπει τί κάμνει.

— Γράφει ἴσως.

— Δὲν ἠξεύρω δὲν ὁμιλεῖ ποτὲ περὶ τοῦ ἑαυτοῦ του.

— Πῶς ἀπέκτισε τὴν περιουσίαν ;

— Δὲν γνωρίζω. Φαίνεται ὅτι τὰ χρήματα ἔρχονται ἀπὸ τὸν οὐρανόν. Ὅταν ἦλθε, τὸν ἔλεγον πλουσίον, ἀλλὰ σήμερον λέγουν ὅτι ἔχει ἑκατομμύρια.

— Ἐμπορεῖται ἴσως.

— Ἐὰν ἐμπορεῖται θὰ τὸ κάμνει διὰ τοῦ υἱοῦ του, διότι αὐτὸς δὲν ἐξέρχεται ποτὲ ἐκ τῆς οἰκίας του.

— Εἶπατε ὅτι ἔχει δύο τέκνα ;

— Μάλιστα· ἓνα υἱὸν καὶ μίαν κόρην· κάλλιστος νέος.

ἴσως δὲν τὸν ἀγαποῦν πολὺ, διότι εἶνε σοβαροῦ χαρακτήρος. ἀλλὰ τὸν σέβονται ὅλοι. Ἄν ἦτο ὀλιγώτερον σοβαρός, αὐτὴν τὴν στιγμὴν θὰ ἦτο εἰς τὴν βουλήν.

— Τί ἡλικίαν ἔχει ;

— Τριάκοντα ἐτῶν.

— Καὶ ἡ νέα ;

— Εἰκοσιπέντε ἴσως.

— Ἡ μήτηρ των ζῆ ;

— Ὅχι. Διεδόθη ὅτι ἐν ἡ δύο ἔτη προτοῦ ἔλθουν ἐδῶ ἀπέθανε εἶνε τέλος περιέργως ἱστορία. Τοὺς Βένσων ὅμως δὲν ἤκουσε ποτὲ κανεὶς νὰ ὀμιλοῦν διὰ τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν.

— Νομίζω ὅτι δὲν ὀμιλοῦν καὶ διὰ τίποτε ἄλλο.

— Λέγουν μόνον ὅτι κάπου ὑπάρχει καὶ ἄλλος υἱός. Δὲν ὀμιλοῦν ποτὲ δι' αὐτόν, καὶ ἀκόμη περισσότερον δὲν τοῦ γράφουν, διότι ἐγὼ πολὺ καλὰ τὸ γνωρίζω.

Τὴν συνδιάλεξίν μας διέκοψεν ἀνθρωπὸς τις ζητῶν ἐπιστολὴν ἐπ' ὀνόματί του.

Ἐξῆλλον τότε τοῦ ταχυδρομείου καὶ ἀνεμίχθη ἐντὸς ὀμίλου ἀέργων, τοὺς ὁποίους πάντοτε εὐρίσκει τις πρὸ τοῦ ταχυδρομείου, κατὰ τὴν ὥραν τῆς διανόμης τῶν ἐπιστολῶν. Ὁ σκοπὸς μου ἦτο νὰ μάθω περὶ τῆς οἰκογενείας Βένσων.

— Τί χορός !— ἦσαν αἱ πρῶται λέξεις, τὰς ὁποίας ἤκουσα προφερομένας ἐκ τοῦ ὀμίλου ἐκείνου. — θὰ δώσουν χορὸν. ἐνῶ εἰς τὸ σπίτι αὐτὸ δὲν πατεῖ ποτὲ ψυχὴ γεννητῆ.

— Ναί, χορὸς μιὰ φορά, καὶ μάλιστα ἐκάλεσαν πολλοὺς ἀπὸ τὸ Κλέιτον, τὸ Δόρινο, τὸ Χολλόσκελ καὶ δὲν ἤξεύρω καὶ ἀπὸ τοῦ διάβολου ἀκόμη. Μεγάλα πράγματα. Προσωπίδες καὶ ἄλλαι ἀνοησίαι...

— Λέν' πῶς ἡ δεσποινὴς Κάρρη ἐστενοχώρησε πολὺ τὸν πατέρα της, καὶ δι' αὐτὸ ἀναγκάσθηκε νὰ δώσῃ αὐτόν τὸ χορὸν. Ἔχει τὰ γενέθλιά της καὶ, βλέπεις, ἤθελε χορὸν.

— Τέτοιον ὅμως χορὸν ποῖός ἄκουσε εἰς τὴν ἡσυχὴ κοινω- νία μας. Ἐγὼ λέγω, πῶς εἶνε κακούργημα, καθαυτὸ κακούργημα. Νὰ σκεπάζουν καλὴ τὰ πρόσωπά των, τὰ ὁποῖα τοὺς εἶδω ὁ Θεός, μὲ προσωπίδαίς καὶ νὰ φοροῦν φορέματα διαβολικά ! Κακὰ λέγω ; αὐτὸς ὁ κύριος Βένσων μὲ σατιρίζει. Νὰ κλῆ ταῖς πόρταις του, ὅπως ἔως τῶρα ταῖς κλεῖ. καὶ νὰ ταῖς ἀνοίγῃ τῶρα διὰ τέτοιαις ἀνοησίαις !

— Δὲν μὰς ἐκάλεσαν.

— Οὐτ' ἐμὰς.

— Οὐτ' ἐμὰς, ἀνέκραξαν συγχρόνως τρεῖς ἄνδρες.

— Καὶ δὲν γνωρίζω ποῖον ἐκάλεσαν ἀπὸ τὸν τόπο μας, ἀνέκραξε πελώριος ἀνὴρ, κροσιπώλης βεβαίως τὸ ἐπάγγελμα. Ἐμεῖς δὲν εἴμεθα ὅμοιοι μὲ τοὺς Βένσων. Δὲν πῶς δὲν θὰ ἀφήσουν κανένα νὰ μῆ εἰς τὸ σπίτι του, χωρὶς προσκλητή- ριο, καὶ ὅτι θὰ φωταγωγήσῃ τοὺς κήπους του.

— Θὰ πᾶμε νὰ σταθοῦμε πίσω ἀπὸ τὸν ξύλινον φραγμὸν καὶ ἀπὸ κεῖ θὰ δοῦμε.

— Μάλιστα, πολὺ θὰ ἰδοῦμε ἀπὸ κεῖ ! Ἄν ἔλεγεσ τούλα- χιστόν νὰ τὸν περάσωμε...

— Δὲν θὰ μ' ἐπιδείξω. Θὰ εἶνε ἐκεῖ ὁ Μεγάλος, ὁ Γιάν- νης καὶ ὁ Τόμ. Θὰ διασκεδάσουν, βλέπεις, μονάχει των.

— Ἦθελα νὰ ἔβλεπα τὸν Ἄρλεϋ Βένσων ντυμένον μασκα- ράτικα.

— Ἄ ! μὰς, αὐτὸς δὲν θὰ φορέσῃ αὐτὰ τὰ συχμῆνα φο- ρήματα. εἶνε πολὺ περήφανος.

Αἴφνης ἄκρα σιωπὴ ἐβασίλευσε μεταξύ τοῦ ὄχλου. Δὲν ἠ- δυναμένη νὰ φαντασθῶ τὴν αἰτίαν. Παρατηρήσας εἶδον πλη- σιάζοντα ἔφιππον νέον, τὸν ὁποῖον δὲν ἐδυσκολεύθη ν' ἀνα- γνωρίσω ὡς τὸ ἀντικείμενον τῶν παρατηρήσεών μου.

Ἦτο εὐθυτενής, ἰσχνός, εὐκαμπτος, ἀλλ' οἱ τρόποι του δὲν ἦσαν ἐξαιρετικοί. Ἐστάθη πλησίον μου καὶ ἔριψε βλέμμα ἐκφραστικὸν εἰς τοὺς περὶ αὐτόν, ἐχαιρέτισε καὶ ἀφίππευσε. Παιὶς ἐκράτησε τὸν ἵππον του, καὶ ὁ κύριος Βένσων, ἀτάραχος, διηθύνθη πρὸς τὸ ταχυδρομικὸν γραφεῖον, καὶ μετ' ὀλίγον ἐπανῆλθε κρατῶν τὰς ἐπιστολάς, τὰς ὁποίας ἔλαβεν ἐκ τοῦ τα- χυδρομείου. Μετὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀνθρωπὸς τις τὸν ἐπλη- σίασεν ἵνα τοῦ ὀμιλήσῃ, καὶ ἠναγκάσθη νὰ σταματήσῃ ἐπ' ὀλίγον, ἐγὼ δὲ ἔλαβον καιρὸν νὰ τὸν ἐξετάσω ἐπισταμένως. Δὲν μοῦ ἤρесе καθόλου. Ἀναμφιβόλως ἦτο ὠραῖος· τὰ χαρα- κτηριστικά του ἦσαν κανονικά, εἶχε φυσιογνωμίαν εὐγενῆ, ἂν ὄχι ἐπιβάλλουσαν καὶ κόμην ξανθὴν, ἀλλὰ τέλος πάντων εἰς ἐμὲ δὲν ἤρесе. Ἦτο ψυχρός, καὶ δι' ἀστυνομικὸν πρᾶκτορα, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ ἐξετάσῃ λεπτομερῶς ἕνα ἀνθρωπὸν, εἶνε ὀλεθριωτάτη περίπτωσις ἐναντίον του.

Ὁ χορὸς θὰ εἶδιδετο τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἐσπέραν καὶ τοῦτο ἐπέχυσεν ἀρκετὸν φῶς ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς τὴν ὁποίαν εἶχον ἀνα- γνώσει. Αἱ λέξεις **προσωπίς** καὶ **κίβδηλος** δὲν εἶχον ἤδη ἰδι- αιτέραν τιμὴν ἔννοιαν. Καὶ ἐν τούτοις, τοιοῦτον ἦτο τὸ ὄψος καὶ ἡ ὑπερβολὴ τῶν φράσεων τῆς ἐπιστολῆς ἐκείνης, ὥστε δὲν ἠδυνήθη ἡ νὰ παραδεχθῶ ὅτι συνωμοσία ἐπιμέμπτου, ἂν οὐχὶ ἐγκληματικῆς, φύσεως διωργανίζετο, τὴν ὁποίαν ὡς προοδευτικὸς ἀστυνομικὸς πρᾶκτωρ ὄφειλον ν' ἀνακαλύψω. Καὶ ὑπὸ τῆς σκέψεως αὐτῆς ὀρμώμενος ἐσημείωσα λακω- νικώτατα ἐν τῷ σημειωματαρίῳ μου τὰ ἑξῆς :

« Μυστικὴ οἰκογένεια, μετ' ἀποκρύφου.

» Πλουσία, ἀλλ' οὐδὲν φαινόμενον πλοῦτου.

» Ἀπομεμονωμένη, ἄνευ λόγου.

» Πατήρ, ἐρημίτης.

» Υἱοί, ψυχροί.

» Θυγάτηρ, τῆς ὁποίας αἱ ὀρέξεις σπανίως ἐκτελοῦνται.

» Τὸ περιέργον ὅτι ἡ οἰκογένεια οἶδει χορὸν, ἐνῶ ἐπὶ τόσα ἔτη ἦτο ἀπομεμονωμένη, οὐδεμίαν ἔχουσα σχέσιν μετὰ τῶν γειτόνων.

» Τὸ ἔτι περιεργότερον, ὅτι δίδεται χορὸς προσωπιδοφόρον, πρᾶξις ξενότροπος, ἥτις εἰς τὴν κοινότητα ἐμπειεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν.

» Ἡ ἀνακάλυψις ἐπιστολῆς ὀριζούσης συνέντευξιν με- ταξὺ οὗο, ἀρσενικοῦ γένους, ἐν ταῖς γαίαις τοῦ Βένσων, ἐνῶ δύνανται νὰ φθάσωσιν εἰς τὸ ποθούμενον ἐντὸς τοῦ χοροῦ».

Μετὰ ταῦτα ἐπρόσθεσα :

« Συγγενεῖά τις μεταξύ ἐνὸς μέλους, ἢ καὶ πλειοτέρων, τῆς οἰκογενείας Βένσων καὶ τοῦ προσκεκλημένου, μεταχειριζόμενοι τὸν χορὸν ὡς μέσον.»

Ἦτο ἤδη ἡ 4 μ.μ., δηλαδὴ ὑπελείποντο 5 ἔτι ὥραι διὰ τὴν συνέντευξιν. Ἠδυναμένη νὰ χρησιμοποιήσω τὸ διάστημα τοῦτο ἐποφελῶς, ὅθεν ἔλαβα ἵππον, ἵππευσα καὶ δι- ηθύνθη πρὸς τὴν οἰκίαν Βένσων, διὰ νὰ ἐξετάσω τὰ περὶ αὐτὴν, ἀλλ' ἐνῶ προεχώρουν, κατελήφθη ὑπὸ μεγίστης ἐπι- θυμίας νὰ εἰσδύσω ἐν τῷ μέσῳ τῆς περιέργου ἐκείνης οἰκογε- νείας καὶ ἰδῶ ἰδίους ὀφθαλμοῖς, ἐὰν ἤξιζε τὸν κόπον νὰ ἐπι- μείνω εἰς τὴν ἐξέτασιν αὐτῆς. Ἀλλὰ τίνι τρόπῳ νὰ κατορ-

θώσω νὰ εἰσέλθω ; Πῶς νὰ δικαιολογήσω τὴν εἰσοδὸν μου εἰς τὴν οἰκίαν κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην τῆς τύρβης καὶ τῆς ταραχῆς ;

Ἐρριψα βλέμμα περίξ, ὡς εἰ ἐζήτουν νὰ ἐμπνευσθῶ. Ἐν τῷ μεταξύ τὰ πελώρια δένδρα, τὰ ὅποια περιέβαλλον τὴν οἰκίαν ἐφάνησαν καὶ εἶτα αἱ πρὸ τῆς οἰκίας ὠραῖαι γαῖαι καὶ τὰ κομψὰ κισκία διὰ τῶν σιδηρῶν κιγκλιδῶν, διὰ τῶν ὁποίων παρετήρουν πλείστους ἀνθρώπους, καταγινόμενους εἰς τὴν τοποθέτησιν φανῶν ἐπὶ τῶν δένδρων προητοιμαζόν βεβαίως τὸ μέρος διὰ τὴν διασκέδασιν τῆς ἐσπέρας. Αἴφνης μοὶ ἐπῆλθεν ἡ ἐξῆς ἰδέα. "Ἄν ὁ κ. Βένσων ἦτο ἄνθρωπος ὡς τὸν ἐνόμιζον, δὲν θὰ ἤσχολεῖτο εἰς τὰς προητοιμασίας ἐκείνας. Ὁ κ. Βένσων ἦτο ἐρημίτης, ἀλλὰ τί ἠδυνάμην νὰ εἶπω, τὸ ὁποῖον ἐνδιέφερον ἓνα ἐρημίτην ; Ἐβασάνιζα τὸν νοῦν μου ἐπὶ πολὺ, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀπεράσισα. Βεβαίως ἡ ἀπόφασίς μου ἦτο τολμηρὰ, ἀλλὰ τί μὲ ἐνδιέφερον ;

— Πρέπει, εἶπον καθ' ἑαυτὸν νὰ ἴδω τὸν κ. Βένσων, καὶ διὰ νὰ τὸ κατορθώσω πρέπει νὰ τολμήσω.

Ἐξήγαγον τὸ ἐπισκεπτήριόν μου καὶ ὑπὸ τὸ ὄνομά μου ἔγραψα : « Ἐργασία ἰδιαιτέρα καὶ ἄμεσος ». Ἐπροχώρησα τότε διὰ τῆς μεγάλης θύρας. Ἄν δὲν ἦμην ἔφιππος, πολὺ ἀμφιβάλλω ἂν ὁ ἐκεῖ περιφερόμενος ὑπρέτης, θὰ μὲ ἄφινε νὰ εἰσέλθω. Ἐπὶ τέλους ἐσταμάτησα πρὸ τοῦ προστόου, ὅπου περισσότεροι τῶν δώδεκα ἀνθρώπων ἤσχολῶντο εἰς τὰ τῆς ἐορτῆς.

Μιμούμενος τὸν κ. Βένσων ἐν τῷ ταχυδρομείῳ κατέβην τοῦ ἵππου καὶ ἔρριψα τὰ ἡνία εἰς τὸν πλησιέστερον ἐργάτην. Πάραυτα ὑπρέτης ἐξῆλθε τῆς ἀνοικτῆς θύρας καὶ μετ' ἀνησυχίας κάπως προφανοῦς καὶ ἐκπληκτικῆς ἔστη ἐνώπιόν μου, εἰς τρόπον ὥστε νὰ μοὶ ἐμποδίσῃ τὴν εἰσοδὸν.

— Ὁ κύριος Βένσων δὲν δέχεται σήμερον ἐπισκέπτας, εἶπε.

— Δὲν εἶμαι ἐπισκέπτης, ἀπεκρίθη, ἔχω ἐργασίαν μετὰ τοῦ κυρίου Βένσων.

Καὶ τῷ ἐνεχείρισα τὸ ἐπισκεπτήριόν μου.

— Πρέπει νὰ ὑπακούσωμεν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου Βένσων, ἐπέμεινε ὁ ὑπρέτης. Ὁ κύριος δὲν δέχεται κανένα σήμερον.

— Ἀλλὰ εἰς ἐμὲ πρέπει νὰ γίνῃ ἐξαιρέσις, ἐπέμεινα καὶ ἐγὼ, διότι ἤδη ἡ περιέργειά μου ἠῤῥαγεν, ὡς ἐκ τῆς ἀπροσδοκῆτου ἐκείνης, ἀντιστάσεως. Ἡ ἐργασία εἶνε σπουδαία καὶ τὸν ἐνδιαφέρει. Δὲν θ' ἀρνηθῆ νὰ μὲ δεχθῆ.

Ὁ ὑπρέτης ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, καὶ ὠπισθοχώρησε κατὰ ἓν βῆμα, διὰ νὰ προχώρῃσω.

— Θὰ φωνάξω τὸν κύριον Ἄρτλη, εἶπεν.

Αὐτὸ μόνον δὲν ἠθέλον. Τὸν Βένσων ἤλθον νὰ ἴδω, καὶ δὲν ἐπεθύμουν νὰ ἀποτύχω.

— Δὲν θέλω τὸν κύριον Ἄρτλη, εἶπον χαμηλοφώνως, ἀλλ' ἀποφασιστικῶς. "Ἄν ὁ κύριος Βένσων δὲν εἶνε ἀσθενής, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ τοῦ εἰπῆτε ὅτι θέλω νὰ τὸν ἴδω.

Καὶ εἰσῆλθον ἐντὸς μικροῦ ὀωματίου πρὸς τὰ δεξιὰ, καὶ ἐκάθησα ἐπὶ τῆς πρώτης ἑδρας, τὴν ὁποίαν εὔρον.

Ὁ ὑπρέτης ἐπὶ στιγμὴν ἔμεινε ἐκπληκτος, ὡς ἐκ τῆς ἐπιμονῆς του, εἶτα ρίψας βλέμμα ἀναπεραστικὸν ἐπ' ἐμοῦ, ἀπῆλθε σείων τὴν κεφαλὴν μορομορίζων.

Ἐν τῷ μεταξύ ἡ λαμπρότης καὶ εὐκοσμία τῶν ἀντικει-

μένων τοῦ ὀωματίου μοὶ προῤῥέζοντο ὀλίγον κατ' ὀλίγον καλὴν ἐντύπωσιν. Ὁ διάδρομος, διὰ τοῦ ὁποίου εἰσῆλθον ἦτο εὐρύς, τὸ δὲ ὀματίον, εἰς τὸ ὁποῖον εὑρισκόμεν πρότυπον ὠραϊότητος καὶ κομψότητος. Καθ' ἣν στιγμὴν ἐξήταζον τὰς εἰκόνας καὶ τὰ ἀναρίθμητα κομψοτεχνήματα τοῦ ὀωματίου θόρυβος φωνῶν ἐκ τοῦ παρακειμένου ὀωματίου προσέβλαβε τὰ ὄτα μου.

Ἄνῃρ καὶ γυνὴ συνομίλουν ἐκεῖ χαμηλοφώνως, ἀλλ' αἱ αἰσθήσεις μου εἶνε λίαν ὀξεῖαι, καὶ δὲν ἐδυσκολευόμην ν' ἀκούσω τί ἔλεγον.

— "Ω ! τί συγκινητικὴ ἡμέρα ἡ σημερινή ! εἶπεν ἡ γυναίκα φωνῆ. ἠθέλον νὰ σὲ ἐρωτήσω ποῖαν ἰδέαν ἔχεις περὶ ὄλων αὐτῶν ; Θὰ ἐπιτύχῃ αὐτὴν τὴν φορὰν ; Ἐχει τὸ θάρρος νὰ μὴν ἀφήσῃ τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἢ καλλίτερον, θὰ εἶχῃ τὴν ἰκανότητα νὰ ἀρνηθῆ τὸ θάρρος αὐτό. Ἄν ἀπετύγγανε καὶ τώρα θὰ ἦτο κατὰστροφῆ. Ὁ πατήρ...

— Σιωπῆ ! διέκοψεν ὁ ἄλλος μετὰ τόνου ἐπιβλητικῶ, μὴ λησμονήσης ὅτι ἡ ἐπιτυχία ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν φρόνησιν σου. Μία μόνη λέξις ἀρκεῖ διὰ νὰ χάσωμεν τὸ πᾶν.

— Θὰ προσέξω, εἶπέ μοι μόνον, νομίζεις ὅτι ὅλα πηγαίνουν καλὰ καὶ ὡς τὰ ἐσχεδιάσαμεν !

— Δὲν θὰ πταίω ἐγὼ ἂν δὲν ἐπιτύχῃ.

Καιμὴ ἀπάντησις ἐκείνη προσεφέρθη μετ' ὕψους τόσῳ παραδόξου, ὥστε σφόδρα ἐξεπλάγην ὅτε μετ' ὀλίγον ἡ γυνὴ, μετὰ φιλοστοργοτατοῦ καὶ θερμοστάτου τόνου προσέθεσε :

— Πόσον εἶσαι καλός, εἶσαι δι' ἐμὲ μεγάλη παρηγορία.

Τὴν προσοχὴν μου ὅλην εἶχον ἐστραμμένην εἰς τὸν διάλογον, τὸν ὁποῖον ἤκουον, ἀλλ' ὁ ὑπρέτης, ὁ ὁποῖος ἐπέστρεψε, μὲ τὸ ἐπισκεπτήριόν μου εἰς τὴν χεῖρα, διέκοψεν αὐτὴν.

— Ὁ κύριος Βένσων ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ τὸ εἶδος τῆς ἐργασίας, τὴν ὁποίαν ἔχετε, εἶπε μετὰ φωνῆς ὀξεῖας, ἡ ὁποία βεβαίως θὰ ἠκούσθη καὶ ἀπὸ τοὺς ἐν τῷ παρακειμένῳ ὀματίῳ εὑρισκομένους, θὰ ἔκαμε δὲ γνωστὴν τὴν παρουσίαν μου.

— Δός μοι τὸ ἐπισκεπτήριον, εἶπον.

Καὶ ἄμα τὸ ἔλαβον προσέθεσα : « Παρὰ τῷ ἀστυνόμῳ », ἐνθυμηθεὶς ὅτι ἤκουσα τὸν διευθυντὴν τοῦ ταχυδρομείου νὰ λέγῃ ὅτι τὴν θέσιν ἐκείνην κατεῖχεν ὁ ἀδελφός του.

— Λάβε, εἶπον εἰς τὸν ὑπρέτην καὶ δῶσέ το εἰς τὸν κύριόν σου.

Ὁ ὑπρέτης ἔλαβε τὸ ἐπισκεπτήριον, τὸ ὁποῖον παρετήρησεν, ἐταράχθη καὶ ὀπισθοχώρησε.

— Ἐλάτε καλλίτερον, εἶπεν, ὀδηγῶν με διὰ τοῦ μεγάλου ὀωματίου.

Μετὰ πολλῆς χαρᾶς συγκατετέθη, καὶ μάλιστα διὰ νὰ ἀποφύγῃ τὸ παρακείμενον ὀματίον. Ἀλλ' ἐνῶ διέβαινον τὸ κατώφλιον αὐτοῦ, ἤκουσα αἴφνης κρουγὴν ἔστρεψα τοὺς ὀφθαλμούς καὶ συνήντησα τὸ πρόσωπον νεαρᾶς κόρης, ἡ ὁποία παρουσιάσθη, ἄμα τὸ παραπέτασμα ὑψώθη.

— Μὲ συγχωρεῖτε, ἀνέκραξε, τεταράγμενη, καὶ διευθύνθη πρὸς τὸ ὀματίον, ἐκ τοῦ ὁποίου μόλις ἐξῆλθον.

Αἴφνης συνελθοῦσα προεχώρησε ταχέως καὶ εἶπε πρὸς τὸν πλησίον μου εὑρισκόμενον ὑπρέτην :

— Ἰωῶ, ποῖος εἶνε ὁ κύριος ! ποῦ τὸν ὀδηγεῖς ;

(Κατὰ τὸ Ἀγγλικὸν)

Φ.

(Ἐπεταὶ συνέχεια.)

γνωστή, καὶ ὁ ἄγνωστος ἠτοιμάζετο νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸ ἐγκώμιον τοῦ Καρόλου, ὅτε αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ὅτε εἶδε τὸν γέροντα, τὸ πρόσωπόν του ἐγένεον ἐρυθρόν, οἱ ὀφθαλμοὶ του, οἱ συνήθως τόσον γλυκεῖς, ἐξέπεμψαν ἀστραπάς, καὶ νευρικός τρόμος τὸν κατέλαβε.

»— Σὺ ἔδω! ἀνέκραξε, ποῖος σοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἔλθῃς; ποῖος σοῦ ἐπέτρεψε νὰ παρουσιασθῇς ἐνώπιόν μου;

»— Ἐπεθύμουν νὰ σέ ἴδω μόνον μίαν στιγμὴν. Κάρολε, ἀπεκρίθη ὁ γέρον τρέμων, παρῆλθε τόσος καιρὸς ἀφ' οὗ δὲν ἔλαβον τὴν εὐτυχίαν αὐτὴν!

»— Τί θέλεις; ἐξηκολούθησεν ὁ Κάρολος, προσπαθῶν χάριν ἐμοῦ νὰ καταπραύνη τὴν ὀργὴν του. Σοῦ δίδω δεκά χιλιάδας λιρῶν εἰσόδημα, εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχῃς δεκαπέντε! δὲν ἀρκοῦν;

»— Ὅχι, τὸ γνωρίζεις καλῶς... δὲν ζητῶ αὐτό.

»— Θὰ ἔχῃς εἰκοσιν, ἀλλ' ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ ἀναχωρήσῃς ἀμέσως καὶ νὰ μὴ σέ ἐπανιδῶ πλέον.

»— Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ δεχθῶ ἂν δὲν μοῦ ἐπιτρέψῃς νὰ σέ βλέπω μίαν φορὰν τοῦλάχιστον τὸ ἔτος.

»— Ἔστω! ἀπεκρίθη ὁ Κάρολος, τοῦ ὁποίου ἡ ὀργὴ ἐπανήρχετο... Ἄλλὰ φύγε! φύγε!

»— Σὲ ἀκούω, Κάρολε, εἶπεν ὁ γέρον κλαίων. Πρὸς ἐμὲ μόνον φέρεσαι σκληρῶς καὶ κακῶς... δὲν παραπονοῦμαι, ἔχεις τὸ δικαίωμα... Ἄλλὰ μίαν ἡμέραν θὰ μὲ δικαιολογήσῃς... Ὑγίαινε λοιπὸν καὶ μετὰ ἓν ἔτος... δὲν ἔχει οὕτως; Ὑγίαινε, Κάρολε, πηγαίνω νὰ προσευχηθῶ διὰ σέ.

» Ἐξῆλθεν ὁ Κάρολος ἐρρίφθη ἐπὶ μιᾶς ἑδρας εἰσέτι συγκινημένος καὶ ἐκτὸς ἐκτου... :

»— Ἄ! θεέ μου, τῶ εἶπον, ποῖος εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ γέρον;

»— Πῶς, κυρία; δὲν τὸν ἐνθυμεῖσαι; δὲν τὸν ἀνεγνώρισες; εἶπε μετὰ φωνῆς ἀποτόμου.

»— Ὅχι, τῆ ἀληθείᾳ.

»— Εἶνε ὁ πατήρ μου!

»— Ὁ πατήρ σου; ὁ διδάσκαλός μου... ὁ καλὸς Γερκάρδος!... Ἄ! σὲ παρακλῶ, ἄς ἐπιστρέψῃ, ἄς ἐπιστρέψῃ... Θὰ χαρῶ τόσον, θὰ τὸν ἀσπασθῶ!

»Καὶ ἔτρεξα ν' ἀνοιξῶ τὸ παραθύρον νὰ τὸν φωνάζω ἀλλ' ὁ Κάρολος μὲ ἐκράτησε. Διὰ τῶν ὕλων εἶδον τὸν γέροντα ἀπομακρυνόμενον ἐντὸς τοῦ κήπου. Ἐκπλαγείσα τότε ἐκ τοῦ βραδίσματος καὶ τῆς στάσεως αὐτοῦ, ἀνέκραξα:

»— Εἶνε ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τὴν ὀλεθρίαν ἐκείνην ἐσπέραν εἰς τὴν ἐπαυλιν νὰ σέ ζητήσῃ;

»— Αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶνε. Πρὸ δεκαετίας ἀναχωρήσας εἰς Πητρούπολιν μετήρχετο τὸν μουσικοδιδάσκαλον, ἢ νὰ εἶπω καλλιτέρον, ἐγένεον ὁ μυστικὸς ὑπόβουλος τῆς αὐτοκρατορίας Λικατερίνης; τὸν μετεχειρίσθη εἰς ραδιοϋργείας, τὰς ὁποίας ὅμως ὁ Τσάρος ἀνεκάλυψε, καὶ ὁ Πέτρος, ὁ ὁποῖος δὲν ἠτταίετο, τὸν ἀπέστειλεν εἰς Σιβηρίαν. Ἐμείνεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἔτη, χωρὶς νὰ μαθῇ τις περὶ αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς Νεάπολιν τὴν ἰδίαν ἐσπέραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἐνουμφεύμεθα.

— Καὶ διατί, Κάρολε, συ ὁ ὁποῖος φέρεσαι τόσον ἠπίως πρὸς ὅλους, μεταχειρίζεσαι τὸν πατέρα σου μὲ τόσην τραχύτητα;

» Ὁ Κάρολος δὲν ἀπεκρίθη.

»— Διατί δὲν θέλεις νὰ τὸν βλέπῃς;

»— Διατί; ὑπέλαθε μὲ ὕψος ζοφερὸν καὶ σπασμωδικῶν τρόμου, διότι ἄμα τὸν ἴδω μοὶ ἔρχεται ὄρεξις νὰ τὸν φονεύσω... Ναι... εἶνε φρικῶδες ἀναμφιβόλως, καὶ ἐπειρῆ δὲν θέλω νὰ γείνω πικροκτόνος, τὸν ἐξώρισα... Αὐτὸ εἶνε κακὸν τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ, ἀλλ' εἶνε προτιμότερον τοῦ πρώτου.

»Καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους ἐσιώπησεν.

»Μετ' ὀλίγας ἡμέρας ἐδέχθημεν ἐπίσκεψιν ὄλως ἀπροσδόκητον. Ὁ Κάρολος συνεχῶς ἤρχετο καὶ ἐπρογευματιζέετο μαζὺ μας. Μίαν ἡμέραν εἰσῆλθεν αἴφνης ὑπηρέτης καὶ εἶπεν εἰς αὐτὸν χαμηλῆ τῆ φωνῆ ὅτι ἐπεθύμει νὰ τῶ ὁμιλήσῃ ὁ πανιερώτατος ἀρχιεπίσκοπος τῆς Νόλας. Ὁ Κάρολος ἀνεσκήρτησε καὶ ἀνέκραξεν:

»— Αὐτὸς!... εἰς τὴν Ἀγγλίαν!... πῶς αὐτό;... διατί δὲν εἰσέρχεται; Φοβεῖται νὰ ἐπαινῶ τούς φίλους του καὶ νὰ εὐρεθῇ παλιν μεταξύ των;

» Ἠνοιχθήσαν τὰ δύο θυρόφυλλα καὶ ἐβάνη ὁ Θεοβάλδος ὁ σύζυγός μου ἄφησε κραυγὴν ἐκπλήξεως.

»— Εἶνε δυνατόν! ὁ ἄλλοτε ἱερεὺς τοῦ ὄρκου τῆς Ἀρκου, ὁ πρὸ ἐνὸς ἀκόμη ἔτους ἐφημέριός μας, κατέχει τὰ ἀνώτερα ἐκκλησιαστικὰ ἀξιώματα!

» Πλησιάζων ἔπειτα καὶ χειρῶν εὐσεβάστως,

»— Βραίνεταί, κύριε Θεοβάλδε, εἶπεν, ὅτι ἐπροσεύσατε ἱκανῶς.

»— Ὅχι διὰ τῶν προτερημάτων, οὔτε τῆς ἱκανότητός μου, ἀλλὰ χάριν τῆς προστασίας τῶν φίλων.

»— Οἱ ὁποῖοι ἐτήρησαν τὰς ὑποσχέσεις των; ἀνέκραξα μετὰ ζωηρότητος.

»— Ὅχι ὅλας... ὑπέλαθε μὲ ἦθος δυσχερεσκείας, ρίπτων βλέμμα αὐστηρὸν ἐπὶ τοῦ πλησίον καθημένου Καρόλου.

» Ἀποτεινόμενος εἶτα πρὸς αὐτόν,

»— Ἦλθον ἐδῶ, εἶπεν, ἐπειδὴ εἶνε ἀνάγκη νὰ σοὶ ὁμιλήσω.

»— Ἀργότερον, πανιερώτατε, ὑπέλαθεν ὁ Κάρολος μετὰ φωνῆς γλυκεῖας καὶ μειδιῶν χαριέντως, ὡς εἰ ἐσκόπει νὰ τὸν ἀφοπλίσῃ, ἔχμεν καιρὸν.

»— Ὅχι, ἀπεκρίθη ὁ Θεοβάλδος ἀποτόμως; πρέπει νὰ ἀναχωρήσωμεν ἀμέσως.

»— Καὶ διατί;

»— Ἐνεκα λόγων σπουδαίων, τοὺς ὁποίους θὰ σοὶ εἶπω.

»— Ἄς μὴ ἐνοχλήσωμεν λοιπὸν πωρῶς τὴν σπουδαίαν συνδιαλέξιν σας, ἀνέκραξεν ὁ κόμης Πόπολι. Ἐννοεστήθητε νὰ μεταβῆτε εἰς τὸ σπουδαστήριόν μου, τὸ ὁποῖον ἀφίνω εἰς τὴν διαθεσὴν σας ἐγὼ ἀναχωρῶ.

» Ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ πλησίον κοιτῶνος καὶ οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον ἔπειτα ἀνεχώρησεν ἀφῆτας με μόνην ἐντὸς τῆς αἴθουσας.

» Ἀδυνατῶ νὰ σας περιγράψω τί ἠσθάνθη κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, καὶ τὴν σφοδρὰν ἐπιθυμίαν ὑπὸ τῆς ὁποίας κατελήθη. Ὁ Θεοβάλδος καὶ ὁ Κάρολος ἦσαν ἐκεῖ... δύο βήματα μακρὰν... ὁμιλοῦντες ἀναμφιβόλως περὶ τοῦ μυστηρίου ἐκείνου, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐξηρτάτο ἡ τύχη των καὶ ἡ τύχη μου. Ἐάν, ἔλεγον, φοβοῦνται νὰ μοὶ ἐμπιστευθῶσι τὸ ὄλεθρον αὐτὸ μυστικὸν καὶ ἂν ὡς ἐκ τῆς φιλίας των ὠρκήσθησαν νὰ μὲ ἀπαλλάξουν τῶν κινδύνων, ἐγὼ ὅμως ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὄφειλον καὶ παρὰ τὴν θέλησίν των... νὰ τὸ ἀρπάσω καὶ συμμερισθῶ μετ' αὐτῶν... Βεβαίως οἱ κίνδυνοι, αἱ λύπαι

καί τὰ δεινά των ἀνῆκον ... ἐπίσης καί εἰς ἐμέ· ἦτο κτῆμα, τοῦ ὁποίου δὲν εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ μὲ στερήσωσι. Καί ὡς ὑπὸ σιδηρᾶς χειρὸς παρασυρομένη ἐπλησίασα εἰς τὴν θύραν καί ἐκεῖ, ὠχρα, ἀσθμαίνουσα καί μόλις ἀναπνεύουσα, ἐκυψα τὴν κεφαλὴν καί ἤκρασθην.

II

« Ἦκουσιν λοιπόν· ἀλλ' ἡ φωνὴ των ἔφθανεν εἰς τὰ ὦτα μου ἐκ διαλειμμάτων, καί δὲν ἤδυνήθη νὰ ἀκούσω τὴν ἀρχὴν τῆς συζητήσεως των.

» — Ναι, ἔλεγεν ὁ Θεοβαλδὸς, μοὶ ὠρκίσθητε χάριν τῆς εὐτυχίας σου καί πρὸ πάντων τῆς ἰδικῆς της, νὰ μὴ τὴν ἐπα- νείης.

» — Δὲν ἤμπερῶ νὰ τὸ κάμω... τὴν ἀγαπῶ παρά ποτε.

» — Σκέψου τότε περὶ σου, ἂν ὄχι περὶ ἐκείνης, ἐπειδὴ ὀλίγον φροντίζεις περὶ τῆς ἀναπαύσεως καί τῆς ὑποληψείας της, τοῦ μόνου ἐναπομειναντος εἰς αὐτὴν ἀγαθοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνῶ ἡμεῖς, ὡς φίλοι της, ὠφείλομεν νὰ ὑπερασπισθῶμεν, συ- ἐξέθεσας εἰς τὰ βλέμματα ὄλων...

» — Ἐχεις δίκαιον, ἀλλὰ τὴν ἀγαπῶ... καί δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσης σύ, διότι ἡ καρδία σου εἶνε χαλυβδίνος, πόσῃν παραφορᾶν, μανίαν καί ἀπελπισίαν μοὶ προξενεῖ ἡ λέξις αὐτή.

» — Λοιπόν, ἀνέκραξεν ὁ Θεοβαλδὸς, ὕψων τὴν φωνήν, εἰ ἓνα ἔρωτα ἄφροντα καί ἐνοχον θυσιάζεις τὴν εὐγνωμοσύνην καί τὸ καθήκον ;...

» — Τὸ καθήκον !

» — Ναι, ὁ βασιλεὺς ἀσθενεῖ, σὲ καλεῖ... ἔχει τὴν ἀναγκη- νην σου. Ἡ ζωὴ του τὴν ὁποίαν ἄλλοτε ἔσωσας εὐρίσκειται ἐκ νέου εἰς κίνδυνον, καί σύ λησμονεῖς διὰ μίαν γυναικᾶ καί τοὺς ὄρκους σου καί τὸν εὐεργέτην σου.

» — Ἄλλ' ἡ γυνὴ αὕτη εἶνε τὸ πᾶν δι' ἐμέ, εἶνε ἡ ψυχὴ καί ἡ ζωὴ μου.

» — Σὲ οἰκτερῶ, Κάρολε, ἀλλ' ἐγὼ δὲν ἐνδοῶ ποσῶς ἀπέ- ναντι τοῦ καθήκοντος· ἦλθον καί πρέπει νὰ μὲ ἀκολουθήσης.

» — Δὲν δύναμαι νὰ ἀφήσω τὴν Ἰωάνναν.

» — Θὰ μὲ ἀκολουθήσης, σοὶ λέγω.

» — Πρὸς τὸ παρὸν τοῦλάχιστον ὄχι.

» — Σήμερον, ἀμέσως, εἰς τὴν στιγμὴν !

» — Ποτέ !

» — Ἡξεύρω πῶς πρέπει νὰ σὲ ἀναγκάσω.

» — Ὅχι ὅα !

» — Ἔστω ! λοιπόν, διὰ νὰ σώσω τοῦλάχιστον τὸν ἓνα, πηγάζω νὰ φανερώσω τὰ παντὰ εἰς τὴν Ἰωάνναν...

» Καί τὸν ἤκουσα προχωροῦντα πρὸς τὴν θύραν.

» Ὁ Κάρολος ἀφῆκε κραυγὴν.

» — Σὲ ὑπακούω... φεύγω... ἀφίω τὴν Ἀγγλίαν. Μόνον ἀφῆσόν με ἀκόμη μίαν ὥραν.

» — Μίαν ὥραν ναί, ἀπεκρίθη ὁ Θεοβαλδὸς.

» — Καί θὰ εἴλω νὰ σὲ εὐρω, ὑπέλαθεν ὁ Κάρολος.

» — Ὅχι, θὰ διαταξῶ νὰ ἐτοιμασοῦν τὸ ὄχημα, καί ἔπειτα ἐπιστρέφω καί σὲ εὐρίσκω· αὐτὸ εἶνε τὸ ἀσφαλέστερον.

» Ἐξῆλθον τοῦ δωματίου. Ὁ μὲν Θεοβαλδὸς ἀνεχώρησεν, ἐγὼ δὲ ἔμεινα μόνη μετὰ τοῦ Κάρολου.

» Ἡ συζητήσις τὴν ὁποίαν πρὸ τινων στιγμῶν ἤκουσα, ἂν καί ἦτο λίαν σκοτεινὴ, δὲν μοὶ ἐφάνερωνε τὸν ἔρωτα τοῦ Κα- ρόλου, ἦτο περιττὸν νὰ τὸ μαθῶ, ἀλλὰ τὴν πηγὴν καί τὴν

ἀρχὴν τοῦ πλοῦτου του. Ἐνόμιζον ὅτι δὲν ἠπατώμην ἐξ ὕψων ἤκουσα, ὅτι δηλαδὴ ὁ βασιλεὺς διέτρεξε κίνδυνον καί ὁ Κάρολος διὰ τῆς ἐπιστήμης του τοῦ ἔσωσε τὴν ζωὴν. Καί τῶντι, αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν μοὶ εἶπεν ὅτι ἡ σπουδὴ καί ἡ ἐργα- σία τῷ ἠνοιζαν νέον στάδιον ; ἀφ' ἑτέρου ἐγνωρίζον πόσον ἐπ- ἐδίδεν εἰς ὅλας τὰς ἐπιστήμας· ἐπομένως κατώρθωσε διὰ τῆς ἱατρικῆς, καθὼς καί διὰ τῶν ἄλλων νὰ φθάσῃ εἰς τὸν πλοῦ- τον καί τὴν ὁδὸν· ἐξηγεῖτο ἐκ τούτου ἡ ἐπιρροή, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὴν αὐτὴν καί ἡ εὐνοία, τὴν ὁποίαν ἀπῆλαυε παρά ταις ἐστεμμέναις κεφαλαῖς. Ἀλλὰ διὰτὶ νὰ μὴ τὸ ὁμολογῆ, διὰτὶ νὰ κρυπτή τοσοῦτον εὐαρέστους ἐπιτυχίας, διὰ τὰς ὁποίας θὰ ὑπερηφανευόμην... Ἰδοὺ τί δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐν- νοήσω καί ἠλπίζον νὰ μαθῶ.

» Μὲ παρετήρει μὲ ἦθος θλιβερόν, δυσανασχέτων ἀναμφι- βόλως καί ἀγνωῶν τίνι τρόπῳ νὰ μοὶ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀναχώ- ρησίν του. Ἦλθον τότε εἰς βρόθειάν του, καί τείνουσα πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα,

» — Συγχώρησόν με, εἶπον, Κάρολε, συγχώρησον μίαν ἐνο- χὸν ἐπὶ ἀδικασίᾳ, ὁμολογεῖσθαι τὸ σφάλμα της. Ἡθέλησα ἄνευ τῆς ἀδείας σου νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριόν σου· σὰς ἤκουσα...

» Εἰς τὰς λέξεις ἐκείνας θανάτου ὠχρότης ἐειχύθη ἐπὶ τοῦ προσώπου του, ὠχρίασε καί αἰ παρειαί του ἐγένοντο ὡς νε- κροῦ, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας μου ἀναίσθητος καί κατάψυχρος. Ἄ ! κατὰ τὴν δεινὴν ἐκείνην στιγμὴν δὲν ἤξευρα τί ἐπρατ- τον, ἤμην ἔξω φρενῶν, ἐγρονυπέτησα ἐνώπιόν του, διότι ἤσθα- νόμην τὸν ἑαυτὸν μου πρόθυμον νὰ τὸν ἀκολουθήσω.

» — Κάρολε ! ἀνέκραξα, Κάρολε, μὲ ἀκούεις ;... συνέλθε διὰ νὰ ἀκούσης ὅτι σὲ ἀγαπῶ !

» Καί ἤσθάνθη ἐπὶ τῶν χειλέων πλανωμένην ἐλαφρὰν πνεύην· ἡ καρδία του ἐξηκολούθει νὰ παλλῇ... Δὲν ἀπέθανε. Ἦνοιξα τὰ παράθυρα καί ὁ καθαρώτατος ἀήρ τὸν ἐδροσίσε καί τὸν ἀνεζωογόνησε· τοῦ ἔδωκα νὰ ἀναπνεύσῃ ἀρώματα καί ὀξεᾶ ἄλατα. Τέλος ἠνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς· ἡ πρώτη λέ- ξις τὴν ὁποίαν ἐπρόφερεν ἦτο τὸ ὄνομα μου, καί ἐγειρων μετὰ κόπου τὴν κεφαλὴν του, τὴν ὁποίαν ἐκρατοῦν ἐπὶ τοῦ στήθους μου, εἶπε :

» — Ποῦ εἶμαι ;

» — Πλησίον τῆς φιλῆς σου, ἡ ὁποία ζητεῖ χάριν καί συγγνώμην.

» Καί τῷ διηγήθη ἐν συντομίᾳ τὸ σφάλμα μου, τὴν ἀφρο- σύνην μου, καί πᾶν ὅ,τι ἤκουσα.

» Ἐν ὕψῳ ὠμίλου ἡ πελιονότης τοῦ προσώπου του βαθμη- δὸν διεσκεδάζετο, καί λεπτὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτιζε τὰς πα- ρειας του· τὸ αἷμα καί ἡ ζωὴ ἐκυκλοφόρουν εἰς τὰς φλέβας του... Καί βλέπων ὅτι τὰ δάκρυά μου τὸν ἔβρεχον καί αἰ- σθανόμενος τοὺς παλμούς τῆς καρδίας μου, εἰ ὅποιον ἐφανε- ρωνον, χωρὶς νὰ τὸ θέλω, τὴν ταραχὴν καί τὸν ἔρωτα μου,

» — Ἀγγελε σὺράνιε ! ἀνέκραξε, σὺ μὲ καλεῖς καί ἐρχε- σαι νὰ λαβῆς τὴν ψυχὴν μου ;

» — Ὅχι, ὄχι, τῷ εἶπον, ἡ τόσον εὐγενὴς καί ἀγνή ψυχὴ σου πρέπει ἀκόμη νὰ μένῃ ἐπὶ τῆς γῆς, εἶνε ἰδική μας, αὐ- τὴν ἡμεῖς τὴν ἐξουσιάζομεν.

» — Ναι, τῶντι, ἀνέκραξε μετὰ ζέσεως, ἡ ψυχὴ αὐτὴ ἀνήκει εἰς σέ, εἰς σέ μᾶλλον ἢ εἰς τὸν θεόν ! Ἐπειδὴ σὺ μόνη δύνασαι νὰ διαταξῆς τὴν καρδίαν νὰ παλλῇ· σὺ μόνη

δύνασαι νὰ ἀφαιρέσης καὶ νὰ ἀποδώσης τὴν ζωὴν. Ὡ Ἰωάννα! ποτὲ δὲν θὰ μάθης τί ὑπέφερα. Νὰ ζῶ πλησίον σου, νὰ μεθύω ἐκ τῆς πνοῆς σου, νὰ καταπρώγωμαι ἐξ ἔρωτος καὶ νὰ μὴ τολμῶ, νὰ μὴ δύναμαι νὰ τὸ εἶπω... εἶνε ἡ σκληρότερα τῶν βασάνων, καὶ ἐν τούτοις τὴν βάσανον αὐτὴν ὑπέφερα κατὰ πάσαν ὥραν, καὶ δὲν δύναμαι καθὼς βλέπεις νὰ ἀπαλλαγῶ αὐτῆς... Διὰ νὰ σὲ ἀποχωρισθῶ, πρέπει πρῶτον νὰ ἀποθάνω.

»Καὶ γονυπετήσας πλησίον μου, κατεφίλει τὰς χεῖρας... Εἰς τὴν ταραχὴν μου, δὲν ἤκουσα ποσῶς ὅτι ἠνοίχθη μία θύρα. Ὁ κόμης Πόπολι εὐρίσκετο ὀπισθεν ἡμῶν ὄρθιος καὶ μᾶς παρετήρει.

»Ἐὰν καλῶς σὰς περιέγραψα τὸν βίαιον χαρακτῆρα του, εὐκόλως ἐννοεῖτε τὴν μανίαν, ὑπὸ τῆς ὁποίας ἐκυριεύθη. Ὁρμησε πρὸς ἡμᾶς καὶ εἶδον αἰφνιδίως λάμποντα δύο ξίφη. Ὁ Κάρολος τότε ἔρριψε τὸ ξίφος τοῦ ἀντιπάλου του καὶ κλίνας τὴν αἰχμὴν τοῦ ἰδικοῦ του:

»— Ἄκουσε! εἶπεν ἡ κυρία εἶνε ἀθῶα, ἐπιμαρτύρομαι τὸν Θεόν!...

»— Καλὰ! πῆγαινε λοιπὸν νὰ δικαιωθῆς ἐνώπιόν του!... ἀνέκραξεν ὁ κόμης ὀραξίας τὸ ξίφος του, καὶ ἀρχίσας ἐκ νέου τὴν μάχην μετ' αὐτοῦ, ἡ ὁποία ὅμως ἀπέβη δι' αὐτὸν ὀλεθρία.

»Προσπαθήσας νὰ ριφθῆ ἐπὶ τοῦ Καρόλου, ὅστις ἀπλῶς ἠμύνετο, διετρυπήθη ὁ ἴδιος ἐξ ἀπροσεξίας καὶ ἔπεσε πληγείς καιρίως τὴν αὐτὴν στιγμὴν ὡρμησέ τις εἰς τὴν αἴθουσαν ἦτο φίλος σωτήρ, ἦτο ὁ Θεοβάλδος.

»— Ἀθλιε! ἐκράυχσε πρὸς τὸν Κάρολον, φύγε, φύγε! Τὸ ὄχημά μου εἶνε κάτω, φύγε... ἂν ὄχι διὰ νὰ σωθῆς, τούλαχιστον διὰ νὰ σώσης τὴν τιμὴν τῆς Ἰωάννας.

»— Καὶ τὴν τιμὴν αὐτὴν, ἀνέκραξα μετ' ἀπελπισίας, τίς θὰ δυνήθῃ τώρα νὰ τὴν σώσῃ;

»— Ἐγὼ, εἶπεν ὁ Θεοβάλδος, ἐγὼ, τοῦ ὁποίου μόνον καθῆκον εἶνε νὰ ἐπαγρυπνῶ ἐφ' ὁμῶν.

»Καὶ ἐνταυτῷ ἔτρεξε πρὸς τὸν σύζυγόν μου, ὁ ὁποῖος συγκεντρώσας τὰς δυνάμεις του, ἔσυρε τὸν κώδωνα εἰς τὸν θόρον προσέδραμον ὅλοι οἱ ὑπηρέται. Καὶ τὸν μὲν Κάρολον δὲν εἶδον, ἐπειδὴ εἶχε γίνῃ ἀφαντος, ἀλλ' ἔβλεπον τὸν κύριόν των κείμενον ἐκτάκην ἐπὶ τοῦ ἐδάφους καὶ αἰμόφυρτον, ἐμὲ δὲ γονυπετῆ πλησίον αὐτοῦ, καὶ σχεδὸν λιπόθυμον. Ἐσπευσαν τότε πρὸς τὸν κόμητα νὰ τῷ ἐπιδαφιλεύσῃσι φροντίδας, τὰς ὁποίας καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐκρινεν ἀνωφελεῖς. Καὶ ἐνῶ προσεπάθουν νὰ ἐπιδέσῃσι τὴν πληγὴν του:

»— Ὑπάγετε, εἶπε πρὸς αὐτοὺς διὰ φωνῆς μόλις ἀκουμένης, καὶ φερετέ μοι τὸν ἀστυνόμον καὶ τοὺς δικαστάς, ἐπειδὴ θέλω νὰ τοὺς ἠμιλήσω...

»— Ναί, εἶπεν ὁ Θεοβάλδος, ἐκτελέσατε τὰς διαταγὰς τοῦ κυρίου σας, καὶ ἀφήσατέ μας μόνους.

»Ὅταν ὅλοι ἐξῆλθον τοῦ κοιτῶνος, ὁ Θεοβάλδος πλησιάζας εἰς τὴν κλίνην ἐκ τῆς ὁποίας μετέφερον τὸν θνήσκοντα,

»— Τί σκοπεύεις νὰ πράξῃς, κύριε κόμη; ἠρώτησε διὰ φωνῆς σοβαρᾶς καὶ ἐπισήμου.

»— Νὰ ἀναθέσω εἰς τοὺς νόμους τὴν ἐκδίκησίν μου, νὰ καταγγείλω τὴν μοιχείαν καὶ τὸν ἐνοχον αὐτῆς... ἔνα μετὰ τὸν θάνατόν μου οἱ ἀναξίως προδόσαντες καὶ ἀτιμάσαντές με, τιμωρηθῶσι καὶ αὐτοὶ ἐνώπιον πάντων διὰ τῆς ἀτιμίας καὶ

διὰ στίγματος ὁμοσίου καὶ αἰσχροῦ!... Καὶ τέλος, ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς ἀσθενεστεράς, ἐνῶ ἡ λάμψις τῶν ὀφθαλμῶν του ἀφ' ἑτέρου ἐξέφραζε τὴν μανίαν καὶ τὴν ζηλοτυπίαν του, διὰ νὰ μὴ χαρῶσι μετὰ τὸν θάνατόν μου, τὸν ὁποῖον ἐπροξένησαν... διὰ νὰ μὴ δυνηθῶσι ποτὲ νὰ ἐνωθῶσι...

»— Καὶ τί θὰ εἶπῃ ὁ Θεὸς δι' αὐτὰ, ἐνώπιον τοῦ ὁποίου θὰ ἐμφανισθῆς, ὅταν συκοφαντήσης καὶ στιγματίσης τὴν ἀθωότητα, ὅταν παραδώσης εἰς τὸ αἶσχος καὶ τὴν ἀτιμίαν τὴν σύζυγόν σου, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἐνοχος;

»— Ματαίως ἐλπίζεις νὰ με ἀπατήσης, εἶπεν ὁ θνήσκων.

»— Ὡς λειτουργὸς τοῦ Θεοῦ λέγω τὴν ἀλήθειαν, τὸ ἐπαυμαρθῆναι ἐνώπιον τῆς κλίνης τοῦ θανάτου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀκούοντός με Θεοῦ.

»— Καὶ ἐγὼ, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ σὲ πιστεύσω... θὰ ὁμιλήσω εἰς τοὺς δικαστάς.

»Καὶ τῶντι, κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐφάνησαν εἰς τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος ὁ ἀστυνόμος καὶ οἱ δικασταί, ἐπὶ τῆς κλίνης δὲ συνελθόντο οἱ ὑπηρέται.

»— Ἄ! εἶπον πρὸς τὸν Θεοβάλδον, ἐχάθην!

»— Ὅχι, ἐνόσω ὑπάρχω, μὴ φοβῆσαι!

»Καὶ γονυπετήσας παρὰ τὴν κλίνην:

»— Ἄκουσόν με, εἶπε πρὸς αὐτόν, ἄκουσον, σὲ ἐξορκίζω εἰς τὴν ψυχὴν σου!

»Καὶ κλίνων πρὸς τὸ εὖς τοῦ κόμητος τῷ εἶπε λέξεις τινὰς χαμηλοφώνως. Οἱ δικασταί ἐν τούτοις ἐπλησιάζον βραδέως περὶ τὴν κλίνην.

»Τότε ὁ κόμης Πόπολι βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοβάλδου, ἐπροσπάθησε νὰ καθήσῃ καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς παρευρισκομένους, οἱ ὁποῖοι ἐν σιωπῇ περιέμενον νὰ ὁμιλήσῃ,

»— Κύριοι, εἶπε, διακηρύττω ὅτι ἐπληρώθην ἐντίμως ὑπὸ τοῦ κυρίου Καρόλου Βράσκη εἰς μονομαχίαν, τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἐπροκάλεσα. Πραχκαλῶ λοιπὸν ὑμᾶς, φίλοι μου, καὶ τὴν σύζυγόν μου, περὶ τοῦ ἔρωτος τῆς ὁποίας, καθὼς καὶ τῆς ἀκριβοῦς ἐκπληρώσεως τῶν καθηκόντων τῆς εἰμαι λίαν πεπεισμένος, νὰ μὴ καταδιώξετε οὔτε νὰ ἀνησυχήσητέ τινα διὰ τὸν θάνατόν μου. Τώρα δὲ, πατέρ μου, εἶπεν εἰς τὸν Θεοβάλδον, εὐλόγησόν με.

»— Ὁ Θεὸς νὰ σὲ παραλάβῃ εἰς τοὺς κόλπους του! εἶπεν ὁ ἱερεὺς.

»Καὶ ἤρχισε νὰ ἀπαγγέλλῃ τὰς συνήθεις προσευχὰς, πρὸς τὰς ὁποίας ἀνταπεκρίθησαν οἱ παρευρισκόμενοι καὶ διέχυσεν ἐπὶ τοῦ μετώπου του τὸ ἅγιον μύρον.

Ἄκτις χαρᾶς ἐφώτισε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ κόμητος, ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ Θεοβάλδου, ἔτεινε τὴν ἑτέραν πρὸς ἐμὲ, καὶ μοὶ εἶπε μετ' ἀγαθότητος,

»— Συγχώρησόν με...

»Καὶ ἡ ψυχὴ του ἀπέπηε εἰς οὐρανοὺς.

»Μοὶ εἶνε ἀδύνατον νὰ σὰς περιγράψω ὅτι ἠσθάνθην διαρκούσης τῆς μακρᾶς, φρικώδους καὶ ἀλλοκότου ἐκείνης σκηνῆς.

»Τοσαῦται συγκινήσεις ἔρωτος, τρόμου καὶ ἐκπλήξεων με προσέβαλον ταυτοχρόνως, ὥστε αἱ δυνάμεις μου ἐξηνητλήθησαν, τὸ λογικόν μου ἐξησθένησε, καὶ δὲν ἠδύναμην εἰσεῖτι νὰ πιστεύσω εἰς τὴν διαδεχθεῖσαν αὐτὰς εὐδοίαν, ἢ καὶ ἡ θύελλα παρῆλθε πρὸ πολλοῦ.

(Ἔπεται συνέχεια.)

HENRI DE FOVILLE

Ο ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

— Θα λάβετε λοιπόν τὴν καλωσύνην νὰ μᾶς διηγηθῆτε αὐτά, σὰς περιμένομεν μετὰ τὴν συνέντευξίν σας πρὸς τὸν στρατάρχη. Ἐγὼ καὶ οἱ σύντροφοί μου θὰ ἡμεῖθα εὐτυχεῖς νὰ σφιγξώμεν τὴν χεῖρα ἀνδρείου ὡς σεῖς.

— Δὲν εἶμαι παρὰ ἀπλοῦς λογίης τοῦ πεζικοῦ.

— Ἀδιάφορον· ἐὰν δὲν ἔχετε τὰς ἐπωμίδας, ἀλλ' εἴσθε ἄξιος νὰ φέρετε αὐτάς καὶ θὰ τὰς λάβετε καλὴν ἐντάμωσιν λοιπὸν μετ' ὀλίγον.

Φθάσας εἰς τὸ γενικὸν στρατηγεῖον ὁ Γεώργιος ἀνεγνώρισε τὸν Μακμαὼν δίδοντα διαταγὰς εἰς ἕνα ἀγγελιαφόρον ἀφῆσας τότε τὸν ὁδηγὸν του διηυθύνθη πρὸς τὸν ἀρχηγὸν τοῦ ἐν Σαλὼν στρατοῦ.

— Τί μὲ θέλετε, νῆε μου φίλε; ἠρώτησεν ὁ στρατάρχης ἐκπλαγείς.

Ὁ Γεώργιος ὅστις ἴστατο μετὰ σεβασμοῦ κρατῶν τὸν πῖλον ἀπεκρίθη,

— Ὀλίγων στιγμῶν συνέντευξιν ὡς διερμηνεὺς τοῦ στρατάρχου Βαζαῖν.

— Πῶς, ὑπὸ τὴν πολιτικὴν αὐτὴν στολήν; ἠρώτησεν εἰς ἀνδρείους ἐκ τοῦ στρατοῦ τοῦ Ρήνου.

— Ὁ στρατάρχης μας ἠδούκησε νὰ μοὶ ἐμπιστευθῆ ὅπως σὰς ἀνακινώσω κατεπειγούσας εἰδήσεις, διήλθον τὰς προσωπικὰς γραμμὰς καὶ ἐὰν ἠδυνήθη νὰ φθάσω μέχρις ὑμῶν, τὸ ἀποδίδω εἰς θαῦμα καὶ εἰς τὴν ἐπέμβασιν τῆς θείας Προνοίας.

— Ἀκολουθήσον με, φίλε μου, ἐπανέλαβεν ὁ στρατάρχης προσμεριδιῶν αὐτῷ, καλὰ ἢ δυσάρεστα δὲν θέλω νὰ ἀκούσω μόνος τὰ νέα, τὰ ὅποια μᾶς φέρεις.

Τὸ γενικὸν στρατηγεῖον ἦτο ἐγκατεστημένον εἰς τὸ κυριώτερον ξενοδοχεῖον τῆς πόλεως, ἀποσπάσματα ἰππέων ἀνέμενον ἔξω εἰς τὴν αὐλήν, ἐτοιμῶν νὰ μεταβιβάζωσι τὰς διαταγὰς ἐκ τοῦ ἐνὸς ἄκρου εἰς τὸ ἕτερον τοῦ στρατοπέδου· ἀξιωματικοὶ παντὸς ὅπλου καὶ παντὸς βαθμοῦ ἐπηγαινοῦσῃροντο, ταχυδρόμοι διεδέχοντο ἀκατακύστωσι οἱ μὲν τοὺς δέ, τὰ πάντα ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐμκρτύρουν προσεχῆ καὶ ταχεῖαν τὴν ἐνέργειαν.

Ὁ Μακμαὼν εἰσήγαγε τὸν Γεώργιον Δελκούρ εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν ἣ ἔμενον ὁ αὐτοκράτωρ περιστοιχιζόμενος ἀπὸ τὸ γενικὸν ἐπιτελεῖόν του. Πάντες ἐκάθηοντο ἐνώπιον τραπέζης, ἐφ' ἧς ἔκειντο διάφορα ἐγγράφα, χάρται, τηλεγραφήματα, σχεδιαγραφήματα κτλ.

— Ἴδου ἀπεσταλμένος τοῦ Βαζαῖν, εἶπεν ὁ στρατάρχης εἰσερχόμενος· θὰ μᾶς δώσῃ ἀκριβεῖς πληροφορίας περὶ τῆς καταστάσεως τοῦ Βαζαῖν.

— Ὁμίλησον ταχέως, νεανία, καὶ εἰπέ μας τί γίνεται ὁ λαμπρὸς στρατὸς μας τοῦ Ρήνου. Ἴδετε αὐτόν, στρατάρχη, εἶπεν ὁ Ναπολέων Γ'.

— Οἱ Πρωῶσσι εἶνε κύριοι ὅλων τῶν διόδων, αἱ ὅποια δεσπόζουσι τοῦ Etain καὶ Verdun, ἀπὸ δὲ τοῦ Pont-à Mous-

son μέχρι τοῦ Briey συνήθροισαν σπουδαίας δυνάμεις, εἶπεν ὁ Γεώργιος στραφεὶς πρὸς τὸν Μακμαὼν. Αἱ διάφοροι ραχίαι, τὰς ὅποιας συνήψαμεν, ἐπροξένησαν καὶ εἰς τὰς ἡμετέρας καὶ εἰς τὰς ἐχθρικὰς τάξεις μεγίστας ἀπωλείας. Ἄλλ' ὁ στρατὸς μας πολεοῦμενος ἀδικόπως ἀπὸ στρατὸν πάντοτε αὐξάνοντα, δὲν κατώρθωσε νὰ ἀνοιξῆ διέξοδον καὶ ἀποσυρθεῖς ἐξ ὅλων τῶν σημείων ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς Μιέζ, ὅπουθεν δὲν εἶνε ἱκανὸς πλέον, νὰ ἐπιχειρήσῃ τίποτε κατὰ τοῦ ἐχθροῦ καὶ ἴσως ἢ περικυκλωθεῖσα πόλις κατὰ τὴν στιγμήν αὐτὴν νὰ βομβολῆται.

— Ἴδου, αὐτὰ δύναται τις νὰ ἀποκαλέσῃ κακὰς εἰδήσεις, εἶπεν εἰς συνταγματάρχης τῶν θωρακιστῶν.

Καὶ εἶτα προσέθηκεν·

— Ὅπωςδὴποτε εἴμεθα προπαρασκευασμένοι.

— Ὁ στρατάρχης Βαζαῖν ζητεῖ ἐπιμῶνως ἵνα ὁ στρατὸς τοῦ Σαλὼν μεταβῆ πρὸς ἀπελευθέρωσίν του, ἐξηκολούθησεν ὁ Γεώργιος.

— Ἄλλ' εἶνε ἀνάγκη νὰ ὑπισθωρῶσῃ πρὸς τοὺς Παρισίους, εἶπεν ὁ Μακμαὼν, οὕτως τὸ πρόσωπον συνωφρυνῶθη. Ἡδὴ ἡ πρωτεύουσα μᾶς ἀπειλεῖται ὑπὸ τοῦ βασιλικοῦ πρίγκιπος, καὶ ἐὰν συνέβαινε δυστύχημά τι εἰς τὸν νέον μου στρατόν, μόνον ὁ θεὸς δύναται τότε νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῆς Γαλλίας· ὑπάρχει δὲ προφανὴς κίνδυνος ἐὰν μεταβῶμεν εἰς βοήθειαν τοῦ Βαζαῖν. Ἄς εὐδοκήσῃ ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης νὰ ριφῆ βλέμμα ἐπὶ τοῦ χάρτου, εἶπεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν αὐτοκράτορα, καθ' ὃν κίριον πάντες οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου συνεσκέπτοντο· θὰ παραστῆ ἀνάγκη νὰ βαδίσωμεν πρὸς τὸ Σεδάν, ἐὰν δὲ συμπλακῶμεν πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἰς τὰ περὶ τὸ Κάριγκαν ἢ πλησίον τοῦ Σεδάν πρὶν ἢ καταρθώσωμεν νὰ ὀχυρωθῶμεν, καὶ ἐὰν ἡ συμπλοκὴ ἀποβῆ ἐναντία, ἐὰν ἡ εἰμαρμένη, ἡ ὅποια πρὸ τούτου καιροῦ μᾶς καταδιώκει, θελήσῃ νὰ ἠττηθῶμεν;

— Πάντοτε τὴν λέξιν αὐτὴν! ἀνεφώνησεν ὁ στρατηγὸς Βίμπεν, ὅστις ἔμενε πλησίον τοῦ αὐτοκράτορος.

— Τὴν μετριάζω εὐχαρίστως, ἐπανέλαβεν ὁ στρατάρχης μετ' ἀδιαφορίας, ἐὰν εὐρεθῶμεν εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ ὑπισθωρῶμεν κανονικῶς, δυνάμεθα τότε νὰ ἐκλέξωμεν ἐν ἑκ τῶν τριῶν τούτων ἢ νὰ καταστραφῶμεν ὅλοι, ἢ νὰ συνθηκολογήσωμεν ἢ νὰ καταφύγωμεν εἰς οὐδετέραν χώραν. Εἰς τὰς δύο τελευταίας περιπτώσεις ὀφείλομεν νὰ παραδώσωμεν τὰ ὅπλα, ἐκτὸς ἐὰν δὲν θελήσωμεν νὰ σεβασθῶμεν τὴν οὐδετερότητα τοῦ βελγικοῦ ἐδάφους καὶ νὰ διατρανῶμεν τὰς σχέσεις μας πρὸς τὴν Ἀγγλίαν.

— Ὅχι, θὰ ἦτο μεγάλη ἀφροσύνη, εἶπεν Ναπολέων ὁ Γ'. Ἡ Ἀγγλία ὁμοιάζει πρὸς γίγαντα κοιμώμενον, καὶ τοῦ ὁποίου δὲν πρέπει νὰ ταράζωμεν τὸν ὕπνον κατ' οὐδένα τρόπον. Ὁ Παλιλάου καὶ ὁ Τροσσῶ ἐτηλεγράφησαν ὅτι ὠχύρουν θαυμασίως τὴν πόλιν, θὰ ἔβλεπον ἐπομένως μετὰ χαρὰς τὴν

συνένωσιν τῶν δύο στρατῶν, ἃς ἀποπειρᾶθῶμεν λοιπὸν νὰ ἐλευθερώσωμεν τὸν Βαζαίν.

— Μεγαλειότατε, σὰς ἠννόησα· θὰ δώσω τὰς ἀναγκάσας διαταγὰς, ὥστε αὖριον τὸ γενικὸν στρατηγεῖόν σας νὰ εἶνε εἰς Ρεΐνους, ὡς πρὸς τὰς ἰδικὰς μου ἀποσκευὰς. ὦ, βέβαια αὐτὰς τὰς εὐρίσχω πανταχοῦ.

— Στρατάρχα, εἶπεν ὁ Ναπολέων, ὁμιλῶν μεθ' ὁρμῆς καὶ χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὴν παρουσίαν τοῦ Γεώργιου, ὁ πιστός μου Πιέτρης καὶ ἡ Αὐτοκράτειρα, μὲ εἰδοποίησαν περὶ τῆς γενικῆς δυσαρρεσκείας, ἣ ὅποια ἐπικρατεῖ εἰς Παρυσίους, ἤδη ὁμιλοῦσι ἀναφανδὸν περὶ ἐκθρονίσεως. Ἐὰν ἐπέλθῃ νέα τις συμφορὰ, τὸ 89 μὲ ὄλας αὐτοῦ τὰς φρικαλεότητας θὰ ἀναφανῆ καὶ πάλιν. Ὁ Γαμβέττας, ὁ Τούλιος Φαβρός, ὁ Ροσεφόρ καὶ ὁ Φλουράνς, σπουδαίως ἐπέδρασαν ἤδη ἐπὶ τῶν πνευμάτων, ἐὰν ὅμως καταγάγωμεν νίκην τινὰ ἢ ὄψιν τῶν πραγμάτων δύναται τελείως νὰ μεταβληθῇ. Ἄπαξ δὲ συνενωθέντες εἰ δύο στρατοὶ τοῦ Ρήνου καὶ τοῦ Σελὸν καὶ ἀμοιβαίως ἐνθαρρυνόμενοι θὰ ἀπωθήσωσι τοὺς ἐπιδρομεῖς πέραν τῶν Βοσγιῶν.

— Μεγαλειότατε, φοβοῦμαι πολὺ, ὅτι δὲν θὰ κατορθώσωμεν ποτὲ νὰ φθάσωμεν μέχρι τοῦ Βαζαίν, καὶ τὸ πιστεύω ἀπὸ τὴν τακτικὴν τοῦ ἐχθροῦ μας. Ἀπ' ἀρχῆς τοῦ ὄλεθρου πολέμου διὰ τὴν Γαλλίαν ἀνεφάνησαν πάντοτε ὑπέρτεροι ἡμῶν.

— Ἄλλ' ἡ τύχη δύναται καὶ πάλιν νὰ μᾶς βοηθήσῃ, εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, στραφεῖς δὲ καὶ παρατηρήσας τὸν Γεώργιον προσέθηκε, σὲ εἶχον ἤδη λησμονήσει νέε, πῶς ὀνομάζεσαι;

— Γεώργιος Δελκούρ, Μεγαλειότατε, πρὸ τοῦ πολέμου ἤμην ἐμποροῦπάλληλος, ἔκτοτε κατετάχθην ἐθελοντῆς πρὸς ὑπεράσπισιν τῆς πατρίδος, μόλον ὅτι ἡ οἰκογένειά μου ἐγκατέλιπε τὴν Γαλλίαν, συνεπέα τοῦ πολιτικοῦ πραξικοπήματος τοῦ 1852.

— Ποῖον βαθμὸν φέρεις; ἐπανελάθεν ὁ Ναπολέων συνοφρωθεῖς.

— Εἶμι λοχίας εἰς τὸ ἐνδέκατον τοῦ πεζικοῦ, Μεγαλειότατε.

— Λοχίας ὄχι, ἤθελες νὰ εἶπης ὑπολαχαρῶς, καθόσον τὰς χρυσὰς ἐπωμίδας δὲν δύναται τις νὰ τὰς φέρῃ ἀξιώτερον σοῦ.

— ὦ, Μεγαλειότατε! ἐφέλλισεν ὁ Γεώργιος βαθύως συγκινημένος.

— Δὲν ἀποβλέπω ποσῶς εἰς τὰς ἰδέας σου, αἱ ὅποιαι βεβαίως εἶνε ὅμοιαι μὲ τοῦ πατρός σου, τοῦ ἀκράτου δημοκράτου, ἐνθέρμου ὑπερασπιστοῦ τῶν Ὁρλεανιδῶν, ἐὰν κρίνω ἐξ ὅσων ἤκουσα· ἀλλὰ θέλω νὰ ἀνταμείψω τὴν ἀνδρείαν σου καὶ τὴν ἀφοσίωσίν σου ἐκπληρώσας μετὰ ζήλου τὴν ἀποστολήν, τὴν ὅποιαν σοὶ ἐνεπιστεύθησαν, καὶ κατέστης ἄξιος νὰ τιμηθῆς διὰ τοῦ παρασήμου τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς, σὲ ὀνομάζω λοιπὸν ἱππότην τοῦ τάγματος τούτου, προσέθηκε προσκολλῶν εἰς τὰ στήθη του τὸν σταυρόν, ὃν ἐξήγαγεν ἐκ τινος μικροῦ ἐξ ἐβένου κιβωτίου φέροντος τὰ αὐτοκρατορικὰ σήματα. Οἰονόηποτε καὶ ἂν ἦνε τὸ μέλλον, τὸ ὅποιον, ὁ θεὸς μᾶς ἐπιφυλάττει μὴ ἀποχωρισθῆς ποτὲ ἀπὸ τὸ σύμβολον αὐτὸ τῆς ἀνδρείας, καὶ ἐὰν ἐννοῆς νὰ μεμφθῆς τὴν διαγωγὴν Ναπο-

λέοντος τοῦ Γ', ἐνθυμήθητι ὅτι οἱ περιστοιχοῦντες αὐτόν, τὸν ὤθησαν νὰ προβῆ πέραν τοῦ σημείου εἰς τὸ ὅποιον ἐκεῖνος ἤθελεν.

Ὁ Γεώργιος προσέκλινε χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ προσφέρῃ οὐδεμίαν λέξιν.

Οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ γενικοῦ ἐπιτελείου τὸν περιστοιχίσαν τότε διὰ νὰ τὸν συγχαρῶσιν. Ὅτε δ' ἐξῆλθεν, εἰς ἀξιωματικὸς τῆς ὑπηρεσίας τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸ μέρος, ἐνθα ἦτο ἐστρατοπεδευμένον τὸ σύνταγμα, εἰς ὃ συνεπέα τοῦ προβιβάσμου του εἶχε προσκολληθῆ· τὸ σύνταγμα δὲ τούτου ἐμελλε νὰ συνδεύσῃ τὸν αὐτοκράτορα εἰς Ρεῖμας κατὰ τὴν ἰδίαν νύκτα.

Η'

Η ΣΥΝΘΗΚΟΛΟΓΗΣΙΣ ΕΝ ΣΕΔΑΝ

Ἡ στρατηγικὴ κίνησις ἣ διευθυνμένη ὑπὸ τοῦ Μακμαῶν, εἰς ὃν τὰ νεαρὰ ἡμῶν στρατεύματα ἐφαίνοντο εὐτυχῆ ὑπακούοντα, ἤθελε στεφθῆ ὑπὸ ἐπιτυχίας, ἄνευ τῆς βραδύτητος ἦν ἐπέφερον εἰς τὴν πορείαν τοῦ στρατοῦ ἡ παρουσία τοῦ αὐτοκράτορος καὶ τοῦ προσωπικοῦ του.

Εἰς ὀλίγας ἡμέρας εἶχον φθάσει εἰς τὰ πέριξ τοῦ Στεναὶ καὶ τοῦ Καρινιάν. Ὁ Φαῦγύ ἐτοποθετήθη εἰς Βομόν, ἀλλὰ παρέλειψε νὰ ἀποστείλῃ ἱκανὸν ἀριθμὸν προφυλακῶν, διό, ὡς συνέβαινε πάντοτε, πρῶϊαν τινὰ κατὰ τὴν ὄρην τοῦ προγεύματος οἱ Ἡρῶσσοι τὸν κατέλαβον καὶ τὸν προσέβαλον κρατερῶς.

Ἡ πάλιν διήρκεσε μέχρι τῆς νυκτός· οἱ στρατιῶταί μας, καταληφθέντες ἐξ ἀπρόοπτου, ἐπολέμησαν ἀνδρείως, ἀλλ' ἐδέησε νὰ ὑποχωρήσωσι καὶ εὐτυχῶς ἐγκαίρως, καθ' ὅσον κίνδυνος ὑπῆρχε μὴ κατατροπωθῶσι καθ' ὄλοκληρίαν. Ὁ Μακμαῶν κατενόησεν ἔκτοτε ὅτι ἡ πρὸς τὰ πρῶσα πορεία του εἶχεν ἀνακοπῆ.

Τὴν ἐπαύριον συνήρθη μάχη εἰς Καρινιάν καθ' ἣν ὁ στρατὸς ἠττηθεὶς ἀπεκρούσθη πρὸς τὸ Σεδάν, ἐνθα συνεκέντρουτο μέγας ἀριθμὸς ἐχθρικών δυνάμεων.

Τὴν 1 Σεπτεμβρίου ἡ ἀναμενομένη μάχη ἐγένετο.

Ἡ σύγκρουσις ὑπῆρξε φοβερά, συνταγματα ὑλόκληρα κατεστράφησαν, ἀλλ' εὐτυχῶς τὸ ναυτικὸν πεζικόν, ὅπερ διεκρίθη διὰ τὴν ἡρωϊκὴν αὐτοῦ ἀντίστασιν κατώρθωσε νὰ προστατεύσῃ τὴν ὑποχώρησιν.

Ὁ στρατὸς ἠναγκάσθη νὰ καταφυγῇ εἰς Σεδάν καὶ πλεόν τῶν ἑκατὸν χιλιάδων ἀνδρῶν εἰσῆλθον ἐντός, ἀλλὰ διὰ νὰ ἐξέλθωσι δυστυχῶς ὡς αἰχμάλωτοι.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν τὸ δυστυχὲς χωρίον Βάζειγ, κείμενον ἐν μέσῳ τοῦ Δουζύ καὶ Σεδάν, ἀνδρείως ὑπερασπισθὲν ὑπὸ τοῦ ναυτικοῦ πεζικοῦ καὶ τῆς ἐγχωρίου ἐθνοφρουρᾶς, ἀντέταξεν ἔρρωμένην ἀντίστασιν καὶ ἐπήνεγκεν ἀπείρους ζημίας εἰς τὸν ἐχθρόν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἠλώθη, καὶ οἱ ἀνδρεῖοι αὐτοῦ κάτοικοι ἐθανατώθησαν, αἱ οἰκίαι των ἐπυρπολήθησαν ἀπὸ τὰς εἰσβαλοῦσας ὁρδὰς, αἰτινες, μὴ σεβασθεῖσαι, κατέσφαζον ἀσπλάγγως γυναῖκας, γέροντας καὶ παιδία.

Τοιαῦτα γεγονότα, τοιαῦτα ἐγκλήματα σφαγιασθείσης ἀνθρωπότητος, δὲν κραυγαζοῦσι, δὲν ἀπαιτοῦσι ταχεῖαν ἐκδίκησιν; Δυστυχεῖς μάρτυρες!

Ὁ Γεώργιος Δελκούρ ἐπέσε πληγωθεὶς οὐ μακρὰν τοῦ μέρους, ἐνθα καὶ ὁ Μακμαῶν ἐπληρώθη ἐξ ἐκρήξεως ὀβουζίου εἰς τὸν μηρόν.

Ο αυτοκράτωρ, θεωρών τότε τὰ πάντα ἀπολεσθέντα, ἀπεφάσισε νὰ παραδοθῆ εἰς τοὺς Πρώσους μὲ τὰ λείψανα τοῦ στρατοῦ του.

Δισχυρίσθησαν ὅτι ἐγένετο τότε μυστικὴ συμφωνία με-
ταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Βίσμαρκ περὶ τῆς ἐπανόδου του, καθ' ὅ-
σον ἡ βασιλικὴ πρωσσικὴ οἰκογένεια εἶχε πολλὰ νὰ φοβῆται,
ἐὰν τὸ δημοκρατικὸν πολίτευμα ἐπεκράτει ἐν Γαλλίᾳ.

Ναπολέον ὁ Γ', ἀφοῦ παρέδωκε τὸ ξίφος του εἰς τὸν βλ-
σιλέα Γουλιέλμον, ἀνεχώρησε συνοδουόμενος ὑπὸ τῶν στρα-
τηγῶν Δουαί καὶ Λεβρουν εἰς Βιλχεμσόχ, ἔνθα ἔμελλε νὰ
διαμεῖνῃ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τῆς ἐν Πρωσσίᾳ αἰχμαλω-
σίας του.

Οὕτω ἐνόει καὶ ὁ πρῶτος τῶν δύο τούτων στρατηγῶν νὰ
ἐκδικήσῃ τὸν ἀδελφόν του πεσόντα ἐνδόξως εἰς Βισέμβουργ.

Τὴν γενικὴν ἀρχηγίαν τοῦ στρατοῦ περιελθούσαν προσωρι-
νῶς εἰς τὰς χεῖρας τοῦ στρατηγοῦ Δυκρὸ ἀνέλαβεν ὁ στρα-
τηγὸς Βίμπφεν καθὼ ἀρχαιότερος αὐτὸς δὲ καὶ ὑπέγραψε
τὴν συνθηκολόγησιν. καθ' ἣν ἐξησφαλίσθη καὶ τὸ Σεδάν ἀπὸ
πάντα βομβαρδισμῶν, ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου παρεθίδοντο εἰς τὸν
ἐχθρὸν ἑκατὸν εἴκοσι περίπου χιλιάδες ἄνδρες, αἱ σημαῖαι
καὶ τὸ πυροβολικόν.

Ὅτε ἐγένετο ἡ ἀπαισία εἰδήσεις γνωστὴ εἰς τὸν στρατόν,
στεναγμοὶ ἐξήρχοντο ἀπὸ τὰ στήθη ὄλων, τὸ αἶσχος καὶ ἡ
ὀδύνη κατέλαβον τοὺς πάντας διὰ νὰ ἀποφύγῃσι δὲ τὰς σκλη-
ρὰς συμφωνίας τὰς ἐπιβληθείσας ὑπὸ τοῦ νικητοῦ πολλοὶ ἀξι-
ωματικοὶ ἠτύοκτόνησαν, οἱ στρατιῶται ἔθραυον τὰ ὄπλα
των, οἱ πυροβοληταὶ διὰ πελέκεων κατέθραυον μυδροβόλους,
οἱ ἵππεῖς ἐγκατέλιπον τοὺς ἵππους των, ἢ τοὺς ἔριπτον εἰς
τάφρους καὶ εἰς χαράδρας ὅπως μὴ περιπέσωσιν εἰς τὰς χεῖρας
τοῦ ἐχθροῦ σμικρύνοντες οὕτω τὰ λάφυρά του, ἐξησφάνισαν πρὸς
δὲ τούτοις καὶ τινὰς σημαίας.

Τὴν Κυριακὴν ἡ εἰδήσεις αὕτη ἐγένετο ἐν Παρισίοις τὸ θέμα
ὄλων τῶν συνδιαλέξεων, ὁ αυτοκράτωρ ἐκηρύχθη ἔκπτωτος
ὑπὸ τοῦ Γαμβέτα, τοῦ Ίουλίου Φάβρου καὶ πολλῶν ἄλλων
ἐπιφανῶν δημοκρατικῶν ἀνακηρυξάντων τὴν δημοκρατίαν.

Ἡ αὐτοκράτειρα Εὐγενεῖα κατέφυγεν εἰς Ἀγγλίαν καὶ ὁ
Πιέτρη κατέφθωσε νὰ διεκφύγῃ τὰς καταδιώξεις ἐκείνων, οἱ-
τινες πανταχοῦ ἀλλ' εἰς μάτην τὸν ἀνεζήτησαν.

Ἐν τῷ μεταξὺ οἱ Πρώσοι ἐβαδίζον μὲ τὴν κανονικότητα
χρονομέτρου κατὰ τῆς πρωτευούσης, τὴν ὁποίαν καὶ περιεκύ-
κλωσαν τὴν 18 Σεπτεμβρίου, ἔμελλον δὲ μετ' οὐ πολὺ καὶ
νὰ βομβαρδίσωσι.

Τὴν ἐπαύριον τῆς συνθηκολογήσεως τὰ χωρία Ρεμιλλύ καὶ
Δουρυ ἦσαν πεπληρωμένα πληγωμένων, εἰς παρακειμένην δὲ
ἔπαυλιν τοῦ δευτέρου τούτου χωρίου εἶχον μεταφέρει τὸν
Γεώργιον Δελκούρ σοβαρῶς πληγωθέντα κατὰ τὸν δεξιὸν
ὄμω, ἀλλ' εὐτυχῶς μὴ διατρέχοντα τὸν κίνδυνον ἀκρωτη-
ρισμοῦ.

Ἐπὶ ὀλοκλήρους ὥρας εἶχε μείνει ἐξηπλωμένος ἐπὶ τοῦ πε-
δίου τῆς μάχης εἰς τὸ μέρος ἔνθα καὶ ἐπληρώθη.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν πληγωμένων ἦτο τοσοῦτον μέγας, ὥστε
ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας αἱ ὁδοὶ αἰ εἰς τὰ βελγικὰ σύνορα ἄγρυσαι
εἶχον φραχθῆ ἀπὸ τὰ παντός εἶδους ὀχήματα, ἅτινα εἶχον
ζητήσῃ διὰ τὴν μεταφορὰν τῶν τραυματιῶν.

Καὶ ἐν τούτοις πολλοὶ τῶν δυστυχῶν τούτων εἶχον ἀπω-
λεσθῆ ἐλλείψει ἀμέσου βοηθείας.

Ὁ Γεώργιος μετὰ ἄφθονον ἀπώλειαν αἵματος κατελήφθη
ὑπὸ παραφροσύνης· κατὰ δὲ τὰς σπανίας διαλάμψεις τοῦ λο-
γικοῦ του ἐξήτει τὴν μνηστὴν του καὶ ἐπόθει τὴν παρουσίαν
της. Ἡμέραν τινὰ ἀφυπνισθεὶς προσήλωσε τὰ βλέμματά του
ἐπὶ νεάνιδος ἧτις τῷ προσέφερε δροσιστικὸν ποτόν.

— Πῶς, Βιλελμίνη, εἶσαι σύ, τῆ εἶπε, ἀγνωρίζας αὐτήν,
ἔπειτα δὲ προσέθηκεν, εἶχον δικαίον νὰ σὲ ὀνομάζω φύλακα
ἄγγελόν μου ὁ θεὸς εἰσηκούσε τὰς δεήσεις μου, ἀφοῦ σὲ ἀπέ-
στειλε πλησίον μου.

Ἡ νεανὶς τῷ ὑπεμείδιζα διὰ τῶν δακρῶν, ἅτινα κατέρ-
ρεον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Ἀναπαύθητι, Γεώργιε, τῷ εἶπε καὶ πρὸ πάντων μὴ ὠ-
μίλει, ὁ ἰατρὸς τὸ ἀπαγορεύει· συνώδευον τὸ νοσοκομεῖον, τὸ
ὅποιον ἀπέστειλον πρὸς τὰ μέρη αὐτά, καὶ ὅταν σὲ ἀνεγνώ-
ρισκα μεταξὺ τῶν πληγωμένων δὲν ἠθέλησα πλέον νὰ σὲ ἐγ-
καταλείψω.

— Εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἀφοσίωσίν σου, προσφιλεῖς Βιλελ-
μίνη, ὦ πῶς θὰ κατορθώσω νὰ ἐξοφλήσω τὰς πρὸς σὲ ὑπο-
χρεώσεις μου.

— Δὲν τὸ μαντεύεις, Γεώργιε, τρέφων πάντοτε πρὸς ἐμὲ
τὴν αὐτὴν ἀγαπῆν.

Καὶ ἡ Βιλελμίνη μὲ τὸν ἕνα δακτυλὸν ἐπὶ τῶν χειλέων
της ἀπεμακρύνθη, ἀποστέλλουσα αὐτῷ διὰ τῆς χειρὸς ἀσπα-
σμόν.

Βελτιωθείσης τῆς καταστάσεώς του, ἠδυνήθη ὁ Γεώργιος
νὰ ἐγερθῆ καὶ περιπατῆ, εἰς τὴν φύσιν δὲ ἀναθέσας τὴν ἐν-
τελῆ αὐτοῦ ἀνάρρωσιν παρεχώρησε τὴν κλίνην του εἰς ἄλλον
πληγωμένον καὶ μετέβη ἕνα κάτοικησιν εἰς οἰκίαν καλοῦ τινος
ἀγρότου τῶν πέριξ.

Καθ' ἑκάστην ἐπεσκέπτετο τὴν Βιλελμίνην, τὴν ἵπαιον
ἤλπιζε νὰ καταπέσῃ, ἵνα ἐπιστρέψωσιν ὁμοῦ εἰς Λονδίνον.

Ἡμέραν τινὰ, ἐνῶ ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν ἔνθα κατῴ-
κει, ἐνόμισεν ὁ Γεώργιος ὅτι διέκρινε τὴν φωνὴν τῆς συζύγου
καὶ τῆς θυγατρὸς τοῦ ἀγρότου κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην,
ἀπόντος εἰς τοὺς ἀγρούς. Τίνας προσεκτικὸν οὖς, ἐνῶ ἐξηκο-
λοῦθει βαδίζων, κατέφθωσε ν' ἀκούσῃ τοὺς ἀκολουθοῦς λόγους:

— Σὰς τὸ ἐπαναλαμβάνω, ἔχω ἀνάγκη τῶν χρημάτων,
τὰ ὅποια ἔχετε κρυμμένα, ἢ ἄλλως θὰ θέσω πῦρ εἰς τὴν οἰ-
κίαν αὐτήν.

Ἀγνωρίζας ὁ Γεώργιος τὴν φωνὴν, ἧτις ἐπρόφερε ταῦτα,
μὲ κτηνώδες ὄφος, εἰσῆλθεν ἄνευ κρότου διὰ τῆς ὀπισθίου θυ-
ρας εἰς τὴν οἰκίαν καὶ παρετήρησε τότε τὰς δύο γυναῖκας γο-
νυπετεῖς καὶ μὲ τὰς χεῖρας συνηνωμένας, νὰ καθικετεύωσιν
ἄνθρωπόν τινα περιβεβλημένον στολὴν Πρώσου ἀξιωματικοῦ
καὶ ὅστις ἦτο ὁ "Ὄθων Γάντζ". ὤρμησε πάραυτα κατ' αὐ-
τοῦ, τὸν ἔριψεν εἰς τοὺς πόδας του κτυπήσας αὐτὸν διὰ τοῦ
κοντακίου τοῦ περιστρόφου του· καὶ εἰς ὀλίγας στιγμὰς ὁ "Ὄ-
θων Γάντζ" εὐρίσκατο καλῶς δεδεμένος ἐντὸς ἀμαξίου ἐπὶ ἀ-
χυρίνης στρωμνῆς.

— Πῶ εἶμαι; ἐψέλλισε συνελθὼν ὀλίγον.

— Εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος· μετὰ δὲ
ταῦτα προσέθηκεν ἄρκετὰ προσεπαθήσας νὰ μὲ βλάψῃς, τώρα
εἶνε καιρὸς νὰ νὰ ἐκδικηθῶ ἠδυναμῆν βέβαια νὰ σὲ φονεύσω,
δὲν ἠθέλησα ὁμως, διότι ἀφῆκα τὴν φροντίδα αὐτήν εἰς ἄλ-
λους. "Α! ἐνόμισες καλὸν νὰ παράσχῃς τὰς ὑπηρεσίας σου
καὶ εἰς τὰ δύο στρατόπεδα καὶ σὲ εὐρίσκω τώρα μὲ τὴν στο-

λὴν τῶν ἐχθρῶν μετὰ καὶ φορολογοῦντα τοὺς κατοικοῦντας, κατὰ-
σκιπε καὶ αἰσχροκερδῆ κλέπτα, μὴ περιμένης ἀπὸ ἡμᾶς καμ-
μὴν εὐσπλαγγχίαν καὶ μὴ λησμονήν ὅτι αἱ ὄρξί σου εἶνε με-
τρημένοι.

— Τί θὰ μὲ κάμετε καὶ ποῦ μὲ ὁδηγεῖτε; ἐφέλλισεν ὁ
Ἰθῶν, εἰς ἄκραν καταπεπληγμένον.

— Εἰς Σεδάν διὰ νὰ παραδοθῆς εἰς τὰς χεῖρας τῆς γερ-
μανικῆς ἐξουσίας καὶ δικασθῆς ἀπὸ τὸ στρατοδικεῖον.

— Ἔστω, ὁ βίος μου τῶρα ἐτελείωσέ, προτιμότερον εἶνε
νὰ ὀσῶ ἐν τέλει ἐδῶ παρά νὰ ὑπάγω εἰς Ἀγγλίαν διὰ νὰ
ἀποθάνω τῆς πείνης.

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν γερμανικῶν δυνάμεων πληροφορηθεὶς τὴν
ὑπόθεσιν, οὐδὲ στιγμήν εἰδίσατο νὰ καταδικάσῃ εἰς θάνατον
τὸν Ἰθῶνα Γάντζ καὶ ἡ ἀπόφασις ἐξετελέσθη εἰς τὴν μεγά-
λην πλατεῖαν τῆς πόλεως.

Δὲν ἔχομεν πλέον νὰ ἐνασχοληθῶμεν εἰς τὰ κατόπιν γε-
γονότα τοῦ πολέμου τούτου, τοῦ τόσον ἀτυχοῦς διὰ τὴν Γαλ-
λίαν, καθ' ὅσον οἱ δύο νέοι μας δὲν ἔλαβον οὐδὲν μέρος εἰς
ταῦτα.

Ἡ κυρία Βερνστόφ Σουσέ, ἐλθούσα ὅπως ἀναλάβῃ μόνη
τῆς τὴν διεύθυνσιν τοῦ νοσοκομείου, ὅπερ αὐτὴ εἶχε διαργα-
νώσει, παρατήρησε πόσον ἡ Βιλελμίνη εἶχε ἐξασθενήσει καὶ
προσεπάθησε νὰ τὴν πείσῃ νὰ παραιτηθῆ πλέον ἀπὸ τὸ κο-
πιῶδες ἔργον, ὅπερ εἶχεν ἐπιβάλλει εἰς ἑαυτήν.

— Προσφιλές τέκνον μου, τῆ εἶπεν, ἡ ἀφοσίωσίς σου εἶνε
ἀνωτέρα παντός ἐπαίνου, ἀλλ' ἐπίστρεψον εἰς τὸν πατέρα
σου, ὁ ὁποῖος ἐπιμῶνός σε ζητεῖ καὶ πλησίον του μένε βεβαίαι,
ταχέως θὰ ἀνακτήσῃς τὴν ὑγίαν σου.

Ὁ Γεώργιος καὶ ἡ Βιλελμίνη, ἀμφότεροι ἐλεύθεροι, ὁ πρῶ-
τος ἐπὶ τῷ λόγῳ του νὰ μὴ λάβῃ πλέον τὰ ὄπλα κατὰ τῶν
Πρώσων διαρκούντος τοῦ πολέμου τούτου, μετέβησαν εἰς Ὀ-
στένδην διὰ Βρυξελλῶν ἐκεῖθεν δὲ ἐπεβιβάσθησαν ἐπὶ ἀ-
τμοπλοῖου ἀναχωρούντος διὰ Λονδίνου καὶ ἡ ἐπάνοδος των
χρηροποίησα ἀμφοτέρας τὰς οἰκογενεῖας ἐγένετο ἀφορμὴ με-
γάλων οἰκογενειακῶν διαχύσεων.

Ἐπαναβλέπουσα τὸν υἱὸν τῆς ἡ. Δελκούρ ἠσθάνθη το-
σοῦτον μεγάλην συγκίνησιν, ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ παραφρο-
νήσῃ.

Ὁ Γεώργιος εὖρε τὸν πατέρα του πολὺ μεταβεβλημένον
αἰ δυστυχίαι τῆς πατρίδος του ἐπέδρασαν ὀλεθρίως ἐπ' αὐ-
τοῦ. Ὁ πόλεμος αὐτὸς ἔλεγε πολλάκις, προῆλθεν ἀπὸ τὴν
ματαιότητα τῆς αὐτοκρατορίας.

Ὁ Ναπολεὼν ἔπεσε, παρασύρας ἐπὶ τῆ πτώσει του τὸ σύ-
στημα τῆς διαφθορᾶς, ὅπερ μετὰ τόσου κόπου εἶχε καθιδρύ-
σει.

Τὸ μέλλον ἀνήκει τῇ Γαλλίᾳ, ἃς ἐπωφεληθῆ λοιπὸν αὐτοῦ
καὶ ἃς προπαρσκευάσῃ τὴν ἀντεκδίκησιν ἡ ἡμέρα τῆς ἐκδι-
κῆσεως θέλει ἔλθει ἡ Γαλλία δὲν ἐξέπεσε εἰς τὰ ὄμματα τῶν
ἄλλων ἐθνῶν, ἡ ἡρωικὴ ἄμυνα τοῦ Στρασβούργου, μόνη αὐτὴ
εἶνε ἀνωτέρα ἀπὸ πολλὰς νίκας.

Βεβαίως ὅτι ἤθελον κατασταθῆ εὐτυχεῖς, συγκατετίθη εἰς
τὸ συνοικεῖσιν τοῦ Γεωργίου καὶ τῆς Βιλελμίνης, καὶ τὸ νεκ-
ρὸν ζεῦγος κατόκησε πολὺ πλησίον τῶν γονέων του, καὶ δι-
ευθύνει σήμερον θαυμάσιον ἐμπορικὸν καταστημα.

Συχνάκις ὁ Γεώργιος ἀρέσκειται θεωρῶν τὸν σταυρὸν, ὅστις
ἀντήμειψε τὴν ἀφοσίωσίν του καὶ ὅστις τῷ ἀναμνησθεῖται το-

σαῦτα γεγονότα· καὶ ἐὰν περιλύπως ἐνθυμεῖται τὰς σκλη-
ρὰς δοκιμασίας ὅσας ὑπέστη, ἐν μόνον γλυκῷ βλέμμα τῆς συ-
ζύγου του κατορθοῖ νὰ τὰς ἐκδιώξῃ τῆς μνήμης του.

Μήπως δὲν ὑπέφερε τόσα καὶ ἐκείνη διὰ νὰ κατορθώσῃ νὰ
ἦνε πλησίον του;

Ἀφοσιωθέντας δὲ ἀμειβαίως πρὸς ἀλλήλους ὡς ἴδομεν αὐ-
τοὺς, ὁ θεὸς τοῖς ὤφειλε βεβαίαι καὶ μίαν ἀμοιβήν, καὶ ἔχου-
σιν αὐτὴν ἐπὶ τέλους.

Εἶνε δὲ τοιαύτη εἰς τὴν ἐπόθου ἐκ βαθύς τῆς καρδίας
των· τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ ἀποχωρισθῶσι πλέον.

Τ Ε Λ Ο Σ

Λ Η Ξ Α Ν Τ Ο Σ

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων »
παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν
ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η'
ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν
συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς
τοὺς κκ. ἀνταποκριτὰς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν
ἀπέστειλαν τὴν ἐξῶφλῆσιν τοῦ λογαριασμοῦ των.

Ἢ Διεύθυνσις.

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ « Ἐκλεκτῶν Μυ-
θιστορημάτων » προηγουμένων ἐτῶν εὐρίσκον-
ται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡ-
μῶν, ὁδὸς Πραστέιου, ἀριθ. 10.

Hebe's

Hair Restorer

Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν
τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφὴ, ἀλλ' ἐπα-
ναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ
τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβὴ οὐσίαν
περιέχει· εἶναι ἄχρουν καὶ διαυγές ὡς τὸ ὕδωρ.

Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λονδίῳ.

Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον
τῆς « Κορίνης » ὁδὸς Πραστέιου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶ-
ται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά**. (Διὰ τὰς ἐπαρ-
χίας δραχ. 8).

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2

ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ

5 0 0 0 0 0 0 0 0

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ

ἀναγκασθέν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὅλων ἐκλεκτῶν καὶ δια-
φόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου
κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῖου τὰ στοιχείοχρ-
τήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῶν τεχνίτης κ. Μηλιάδης,
ἀναλαμβάνει αἰανδῆποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμε-
νον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων

τιμὰς συγκαταθητικάς.